

НАШИ ПОГЛЕДИ

ЧАСОПИС ОСНОВНЕ ШКОЛЕ „14. ОКТОБАР“

НАШИ ПОГЛЕДИ

Главни и одговорни уредник:

Бојана Пришуњак, професор српског језика

Насловна страна:

Грб Немањића, Јана Вукићевић 8/3

ОШ „14.ОКТОБАР“

Гочка 40, Лабудово брдо

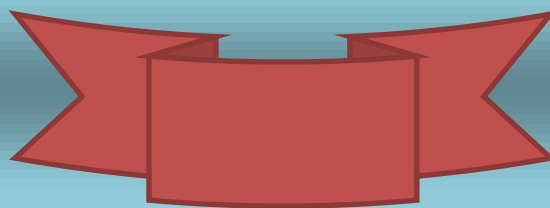
11090, Раковица

011/2337.978

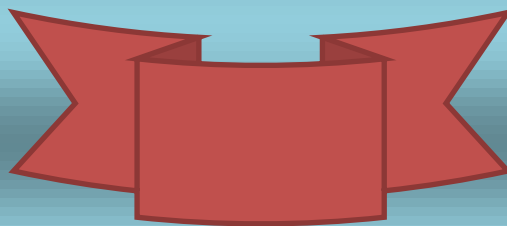
office@os14oktobar.edu.rs

САДРЖАЈ:

1.УМЕСТО УВОДА	5
2.ШКОЛСКА СЛАВА СВЕТИ САВА.....	6
3.ОБЕЛЕЖЕН ДАН ШКОЛЕ.....	7
4.АУ, ШТО ЈЕ ШКОЛА ЗГОДНА.....	10
5.ПУЦАЈТЕ, ЈА И ДАЉЕ ДРЖИМ ЧАС.....	15
6.ЗУЈАЛИЦА НА РТС-У.....	19
7.ДНЕВНИ БОРАВАК НА ЛАБУДОВОМ БРДУ.....	20
8.ANGEL VOICE.....	22
9.МИЛОВАН ДАНОЈЛИЋ.....	24
10.КАКО ТРАМВАЈИ СПАВАЈУ.....	26
11.УКРШТЕНЕ РЕЧИ.....	31
12.УМ ОТВОРИ! НЕЕ!.....	32
13.ОСМОСМЕРКА.....	33
14.СВЕТИ САВА, НАРОДНИ УЧИТЕЉ И ПРОСВЕТИТЕЉ.....	34
15.ДЕСПОТ СТЕФАН ЛАЗАРЕВИЋ.....	37
16.СВЕТ ЈЕ ЗАНИМЉИВ ОНОЛИКО КОЛИКО СМО МИ РАДОЗНАЛИ.....	39

17.ОДЕЉЕЊЕ V/1 ИЗ КНЕЖЕВЦА.....	41
18.ТРАГОМ АНДРИЋЕВИХ РЕЧИ.....	42
19.СВЕТ ЈЕ ПОЗОРНИЦА НА КОЈОЈ СВАКО ИГРА СВОЈУ УЛОГУ.....	45
20.ДЕЧАК СА КОФЕРОМ.....	46
21.ЧАС ЛЕКТИРЕ У НАШОЈ ШКОЛИ.....	48
22.САЈАМ КЊИГА.....	49
23.УЧИТЕЉСКИ КУТАК.....	51
24.ШТА ДЕТЕТУ ТРЕБА ДА РАСТЕ ДО НЕБА.....	54
25.ИЗЛЕТИ УЧЕНИКА СТАРИЈИХ РАЗРЕДА.....	58
26.НОВОГОДИШЊА ЖУРКА.....	61
27.УЧИТЕ ЗА ЖИВОТ, НЕ ЗА ОЦЕНУ.....	62
28.ФИЛМОВИЗИЈА.....	64
29.ФОТО МОТО.....	68
30.ЈЕЗИЧКА МЕТЛА.....	70
31.ПА ДОБРО, БРЕ.....	73
32.МАКСИМОВ ПИСМЕНИ ЗАДАТАК.....	75
33.ЛИКОВНИ КУТАК.....	76

УМЕСТО УВОДА

СВЕТИ САВА

**СВЕТИ САВО, О ЈУНАЧЕ НАШ,
ХВАЛА ТЕБИ ШТО СИ МНОГЕ ЦРКВЕ ПОДИГАО,
ШТО СИ НАМ ШКОЛЕ ОМОГУЋИО!**

**ХИЛАНДАР, СТУДЕНИЦА И МИЛШЕВА,
УСПОМЕНЕ НА СЕБЕ СИ НАМ ОСТАВИО.
ПРИНЦ СИ БИО, ПА СИ СЕ ЗАМОНАШИО,
ДА БИ НАРОДУ ПОМОГАО.**

**ОДРЕКАО СИ СЕ КРАЉЕВСКИХ ДВОРОВА,
ДА БИ У ЦРКВУ ОТИШАО,
БОГУ И СРБИМА ДА БИ СЛУЖИО.
О СВЕТИ САВО, ЈУНАЧЕ НАШ!**

НАЂА ГАЂЕША 6/2

СВЕТИ САВА

ПРВИ СРПСКИ ПРОСВЕТИТЕЉ

Рођен је на двору.
Отац му је био
владар жупан
Стефан Немања.

ПОМИРИТЕЉ

ИСЦЕЛИТЕЉ

ПРИНЦ

ПУТНИК

МОНАХ

УЧИТЕЉ

ГРАДИТЕЉ

СВЕТАЦ

Ширио је науку и
писменост. Ходао је
земљом и учио људе
како да раде и живе.

Молитвама је
исцеливао болесне.
Са далених путовања
је доносио непознато
биље и мелеме свом
народу. Отворио је прву
болницу у Студеници.

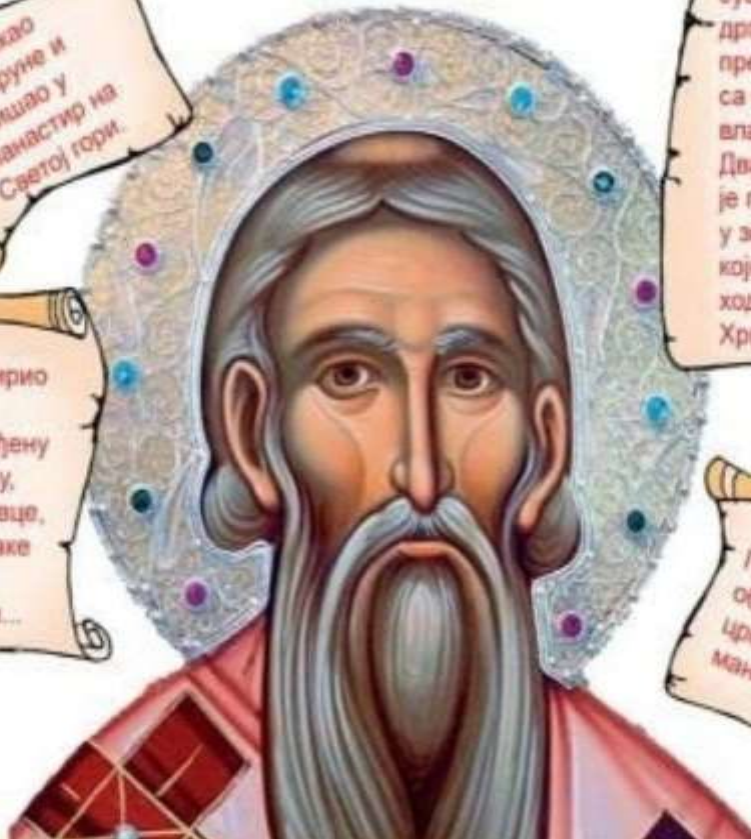
И после смрти је остао
најзначајнија личност
у Србији којој се народ
диви, моли и верује.

Одрекао
се круне и
отишао у
манастир на
Светој гори.

Често је
путовао у
суседне
државе и
преговарао
са њиховим
владарима.
Два пута
је путовао
у земљу
којом је
ходао
Христ.

Помирио
је
завађену
браћу,
синовце,
сељаке
на
међи...

Градио је и
обнављао
цркве и
манастире.

ШКОЛСКА СЛАВА СВЕТИ САВА

ОБЕЛЕЖЕН ДАН ШКОЛЕ

Наша школа је 14. октобра прошле календарске године, обележила свој 172. рођендан. Тим поводом је уприличена приредба под називом **Човек само срцем добро види**, у којој су учествовали ученици свих узраста из обе школе. Традиционално су наступили школски хор и оркестар које воде наставнице музичке културе Јелена Марјановић и Александра Станковић. Кроз свет Малог принца водили су нас ученици старијих разреда које је припремила наставница српског Тамара Станојевић. Песму о другарству отпевали су ученици другог разреда одељења II/7 (учитељица Слађана Сјеран). Поводом Дана школе приказан је филм који је осмислила и режирала наставница српског Сузана Даскаловић. За техничку подршку и монтажу био је задужен ученик осмог разреда Матија Ђуровић.

Најстарија осмолетка у Раковици, крајем 19. века имала је стотинак ученика. Многи наставници који данас раде у ОШ „14.октобар“, њени су некадашњи ђаци. Школу данас похађа 1300 ученика у педесет одељења, а у насељу Кнежевац ради издвојено одељење.

Наставница Тамара Станојевић са талентованим младим глумцима наше школе

ЉУБАВ

Љубав је једно дивно
осећање,
љубав је велико имање,
као мирис најлепшег цвета
љубав ником не смета.

Напротив,
љубав сви воле.

То је осећање
лепше од завршетка школе.
Лепше од петка, зиме и лета,
па чак и од целог света,
љубав има своје војнике,
супарнике, представнике и
заштитнике.

За љубав зна свако
и бори се веома јако,
јако ко камен у реци што
стоји,
а вода га никако не раздвоји.

За љубав ја бих све
учинила и немогуће.
Скинула звезде са неба
и летела, ако треба.
Лепа ко цвет на врху планине,
кад сунце ујутру сине,
кад нико ништа не брине,
а лепота се из тог издигне.

НИКОЛИНА МИЛОШЕВИЋ 7/5

Дан школе обележен је и у школи у Кнежевцу. Ученици млађих разреда су одушевили све присутне својим песмама и рецитацијама. Фолклорна секција из Кнежевца је извела Игре из Врања. Публици се представила и ритмичка гимнастичарка, ученица четвртог разреда, Селена Маринковић.

Одељење II/7 на приредби

Пчелице на прослави Дана школе

АУ, ШТО ЈЕ ШКОЛА ЗГОДНА!

Питали смо наше првачиће из Кнежевца шта је то што им се највише свиђа у школи, у чему су успешни и да ли се радују новим открићима и сазнањима. Вредне малене руке из одељења I/7 (учитељица Јасмина Шанта), направиле су ликовне радовне као најлепши украс светосавског часописа. Прваци су искрено поделили са нама утиске о школи на крају првог полугодишта.

Одељење I/7 у Кнежевцу,
учитељица Јасмина Шанта

„Омиљени предмет су ми ликовно и математика. У школи ми се свиђа дружење са другарима, школско двориште и боравак. Највише волим да радим математику (бројна права, сабирање, одузимање...). Волим и грађанско право јер се игра, црта, броји... Најбоље ми иде математика и песмице из српског. Од ваннаставних активности, идем на пливање.“

ХЕЛЕНА СТАНИШИЋ I/7

„Моји омиљени предмети су грађанско и математика. У школи највише волим боравак и велики одмор. Не волим када је час дигиталног света. Волим да учим песме из српског језика. Најзанимљивија ми је математика, јер волим да рачунам. Имам најбоље другаре и учитељицу. Моја учитељица се зове Јасмина.“

ВИКТОРИА ЕЛ МЕФЛЕХ 1/7

„Мој омиљени предмет је ликовно. У школи ми се свиђа што је и мој брат Јанко ту. У школи ми се све свиђа. У школи ми је најзанимљивије што имам разне предмете. Учим пуно нових ствари. У школи ми најбоље иде математика. Волела бих да у будућности идем на ликовну секцију.“

НАТАЛИЈА БОГДАНОВИЋ 1/7

„Омиљени предмет ми је математика. Волим да рачунам, да читам, а највише волим да цртам. У слободно време волим да се играм.“

ТЕОДОРА ПУМПАЛОВИЋ 1/7

„Свиђа ми се табла, не свиђа ми се купатило. Волим ликовно, идем на фолклор, волим да цртам.“

МАША СТОЛИЋ 1/7

„Математика ми је омиљени предмет. Свиђа ми се учење, али не волим физичко. Идем на пливање.“

МАРИЈА МАРКОВИЋ 1/7

„Волим да идем у школу и много сам срећна, јер тамо учим много тога занимљивог. Највише волим да учим математику и енглески. Волим и физичко, зато што ја тренирам гимнастику. Боравак ми се пуно допада јер се лепо дружимо. Све ми се свиђа у школи. Волим да идем у школу сваки дан и викендом.“

НЕКТАРИЈА БАБИЋ 1/7

„Мој омиљени предмет је математика. Највише волим да учим бројеве. Волим и Свет око нас и физичко. Сваког четвртка идем на фолклор.“

ВУКАШИН САРИЋ 1/7

„Мој омиљени предмет је српски језик. У школи ми се највише свиђа велики одмор и игра са другарима. Не свиђа ми се што немамо више великих одмора. Највише волим да учим песмице, најзанимљивији ми је Свет око нас, а најбоље ми иде математика.“

МАТИЈА НЕШИЋ 1/7

„Највише волим физичко. Свиђа ми се да цртам, али не свиђа ми се писање. Волим математику и играње у дворишту.“

ЈОВАН ЛАЗИЋ 1/7

„Омиљени предмет ми је математика. Волим своју учитељицу. Обожавам фудбал.“

ТАДИЈА МИТРОВИЋ 1/7

„Омиљени предмети су ми ликовно математика. У школи ми се свиђа што морамо да се трудимо, и што се дружимо. Не свиђа ми се што одмор траје 20 минута. Најзанимљивије ми је што могу да учествујем у разним активностима и што у боравку имамо пуно друштвених игара које можемо да користимо. Најбоље ми иду математика, ликовно и енглески“

РЕЉА ТОШИЋ 1/7

„Волим математику, физичко, енглески, грађанско, ликовно, дигитални свет, свет око нас, српски и музичко“

ВАСИЛИЈЕ ИСЛАМОВИЋ 1/7

ПУЦАЈТЕ, ЈА И ДАЉЕ ДРЖИМ ЧАС!

Тема насиља у школама свакодневно узима маха у медијима, на порталима и друштвеним мрежама. Ствара се утисак да се насиље свесно или несвесно рекламира, да му се придаје важност на погрешан начин, и да празне речи, најчешће, ветар однесе. Стога смо се определили да на часовима српског језика, кад год је то могуће, имамо другачији приступ овој теми - а то је афирмација добра, асертивног понашања, племенитих поступака и другарства.

Одељење 7/2 (ментор наставница српског Бојана Пришуњак), имало је прилике да се упозна са песмом Десанке Максимовић **КРВАВА БАЈКА** на један несвакидашњи начин. Ученици су слушали о Милоју Павловићу, професору и директору Мушке гимназије у Крагујевцу, који је 21. октобра 1941. године, одбио понуду злочинаца да му се спасе живот, и који је стао у строј са својим ђацима и заједно са њима погинуо. **ПУЦАЈТЕ, ЈА И ДАЉЕ ДРЖИМ ЧАС!**, биле су његове последње речи, за вечност.

За страдање крагујевачких ђака, песникиња Десанка сазнала је на улици. Немци су донели проглас СТО ЗА ЈЕДАН, по коме је за једног убијеног Немца стрељано 100 Срба. У Крагујевцу је тада убијено 3000 становника, а међу њима је било око 300 ученика. Ученици одељења 7/2 су видели фотографије споменика у Шумарицама и погађали шта он представља. Већина је мислила да је у питању латинично слово В, али су сазнали да је то знак за одељење V/3. Инспирисани овим надахнутим часом, писали су о **Кривој бајци**. Њихове утиске преносимо на страницама нашег часописа.

Снови дечака из „Кржаве бајке“

Сва деца на свету било где да се налазе имају исте снове. Сви желе сличне ствари, играчке, начине живота, али да ли је тако било пре осамдесет година? Јесте, сва деца су имала исте снове. Али то је зависило од места у ком су проводили детињство. „... у некој земљи сељака на брдовитом Балкану...“ деца се нису разликовала од друге деце широм света. Један разред од 24 дечака, рођених исте године, исто су проводили школске дане. И бескрајно су се радовали заједничким тренуцима које су проводили у игри. Заједно су решавали школске задатке, математику и латински, „...прегршт истих снова и истих тајни родољубивих и љубавних/ стискали су у дну џепова.“

Волели су своју домовину, али су били врло несрећни што су изгубили своју слободу. Јер над њиховим животима су се надвили тамни облаци немачке војске.

ЛАЗАР РОНДОВИЋ 7/2

Снови дечака из „Кржаве Бајке“

Дечак из „Кржаве бајке“ није имао снове као и други дечаки. Док су остали хтели да постану кошаркаши и фудбалери, он је желео да буде песник и да пропутује земљу.

Он је песме писао где је стигао, на путу од куће до школе, на тренинзима, на мору, код другара. Римовао је шта је видео, лептириће и пужиће и још много тога. Једног дана, написао је песму за своју симпатију. Био је много срећан, а и његовој симпатији се свидела песма. Нажалост, тог дана су обоје отишли на вечни починак. Били су стрељани. Заљубљени песник и његова симпатија, заједно су кренули на стрељање. Иако је дечак знао да ће умрети, био је срећан јер је његова песма неког усрећила.

Његова симпатија је била тужна што више никад неће чути дечакову песму. Дечак је после стрељања могао да римује у вечном сну.

ЛАЗАР ЈАНКОВИЋ 7/2

Снови дечака из „Крваве Бајке“

Јован Максимовић је био дечак који је ишао у пети разред основне школе у Крагујевцу. Био је висок, риђокос, са неколико пегица на носу. Носио је округле наочаре. Када боље размислим, личио је на Хари Потера, риђокосог Хари Потера. Имао је све петице и био је најбољи ђак у разреду. Његов сан је био да постане архитекта. Желео је да дизајнира највеће и најскупље зграде, не само у Крагујевцу, већ и на целом свету. Надао се да ће нека висока педесетоспратница носити баш његово име.

Тог 21. октобра 1941. године, Јован је отишао у школу и планирао је да добије још једну петицу из историје. Није ни могао да замисли да ће тај дан бити потпуно другачији од свих осталих дана у његовом животу. Тог дана угашен је, не само живот Јована Максимовића, већ и целог његовог одељења на челу са разредним старешином. Да, добро сте прочитали, тог 21. октобра, школа је била окупирана од стране непријатеља који су решили да број својих погинулих изједначе тако што неће бирати између старости и броја српских жртава.

И тако, што каже наша позната песникиња Десанка Максимовић: „Било је то у некој земљи сељака на брдовитом Балкану,/ умрла је мученичком смрћу чета ђака у једном дану.“ Тако је живот Јована Максимовића прерано завршен. Нажалост, нисмо дочекали његова архитектонска умећа, јер живот некад уме да буде неправедан и веома суров.

НИКОЛИНА ДРУЛОВИЋ 7/2

Снови дечака из „Крваве бајке“

Рат и насиље никада нису довели до нечега лепог у нашем свету. Увек је међу људима владала мржња, љубомора и некаква жеља за осветом. У песми „Крвава бајка“ описана је једна тужна последица свега тога.

Нико није заслужио да умре млад и да се нечији живот на тај начин угаси. Мислим да ме је суза која је потекла из мене након читања ове тужне, али некако лепе песме, на свој начин подсетила и на приче мога оца који је рат преживео и замало страдао. Како су ти људи могли да стрељају недужну децу? Зашто су им та деца била крива? Само су желела да живе и да маштовите снове претворе у стварност. Сви животи су подједнако вредни, било то да смо биљка, човек или животиња. Та недужна, неискварена деца доброг срца своје прилике за животом и новим искуствима изгубила су 21. октобра 1941. године. Са сузама у очима, паметних главица, знали су да ће под руку са друговима из одељења тад отићи на неко боље место. Свако од њих имао је сан који жели да оствари, место које жели да посети, друга са којим жели да се поздрави, али, нажалост, то нису успели. Неколико њих, или бар један од њих, могао је да открије нови лек којим је нека болест могла бити излечена. А ми се после толико страдалих породица и на силу растављених пријатељстава свађамо и дозвољавамо да ситнице, неслога и неприхватање истине упропасти нешто што је могло бити пуно боље и дуже. Колико је тек трудница погинуло, а заједно са њима и њихова нерођена деца која нису доживела да свет виде из скроз друге перспективе. Немамо ту могућност да предвидимо будућност и да је зауставимо као што не можемо вратити време на нешто из прошлости и то избрисати. Доста тога је било неправедно, а доста тога ће тек бити. Ову децу сматрам херојима, иако су погинули, они су за мене јунаци који су страдали чистог срца и добре душе.

Живот је један и зато га треба живети поштено и пуним плућима. Сваким даном старимо и ближи смо смрти, зашто чекати последњу прилику да учиниш добро дело, извиниш се пријатељу или члану породице и можда признаш своја осећања према некоме када то можеш без кајања урадити сваког тренутка.

НЕВЕНА ПЕСАН 7/2

Снови дечака из „Кржаве бајке“

Дечаци су некад немирна створења која воле да се гуркају, туку, праве важни, а некад су нежни, храбри јунаци који би се жртвовали за најмилије.

Они желе да буду јунаци, прави војници које би свака девојчица волела, пазила и неговала њихове ране од туча и глупости. Али зависи, да ли би нека девојчица то хтела. Дечаци из „Кржаве бајке“ нису имали много времена јер 21. октобра 1941. године, било је стрељано три хиљаде Крагујевчана, међу њима триста ученика, укључујући цело 5/3, од стране сурових, окрутних Немаца. Они су умрли као храбри, неустрашиви Крагујевчани.

Тог дана је доказана страшно танка линија између живота и смрти. Зато треба живети живот пуним срцем и сновима.

САРА МИЛАДИНОВИЋ 7/2

Снови дечака из „Кржаве бајке“

У тој земљи сељака догоди се злочин над злочинима. Умрла је мученичком смрћу чета ђака.

Ђаци су истерани из учионице на стрељање. А „сви су били исте године рођени, исто су им текли школски дани, од истих болести сви су пелцовани“..Нису били ратници ни војници. Били су деца која су имала своје снове и маштали о својој будућности. Нико на последњем часу није мислио да ће бити убијен, нису ни мислили да се неће вратити у учионице и клупе. Били су безбрижна деца која су се радовала ситницама и једва чекала да одрасту. Сва та деца маштала су да после школе иду да се играју са својим вршњацима. Међутим, смрт им је пресекала те њихове снове. Заправо, њихова вера и срећа престаће онда кад изађу из школе на стрељање.

Цео разред узео се за руке и са школског задњег часа пошли као да смрт није ништа. И тако су отишли до вечног боравишта.

НАЂА ЈАНКОВИЋ 7/2

СЛОБОДА ЈЕ НАЈСКУПЉА РЕЧ

Слобода-величанствена мисао, реч која поткрепљује ум и душу, храни лепотама живота. Васпитавана сам да волим људе, да не мрзим било кога, јер нас наша вера учи да морамо праштати зло.

Ја ћу им можда и опростити, али никада нећу заборавити патњу и бол мајки за изгубљеном децом, некада стрељане ђаке у Шумарицама, о којима пише наша песникиња Десанка Максимовић. Поново гледамо преко малих екрана стравичне слике бола и страха погибије људи. Као непознати путник с душом пуном пакости долази време понора и неправде, време у коме нема ни правила ни закона. Слобода, слобода- реч за све и свакога, реч снажна, велика, јака, реч која се воли, за коју се гине, за коју се бори. О њој се певало и гинуло. Данас моји вршњаци и ја живимо слободно. Шетамо слободним улицама, уским сокацима. Око нас је лепота, радост и срећа, око нас је слобода, моје срце пева. Ја сам слободна. Мир и слобода царују у мени, у мојим неспутаним мислима. Свакодневно пратим вести и слушам шта се догађа у свету.

Све то наводи ме да размишљам о својој будућности и будућности свога народа. Знам да тајна слободе почива у храбрости нас младих. Морамо бити самоуверени, бунтовни, али искрени. Нико и ништа не сме да нас заустави на том путу. Старији превише верују себи, а премало нама младима. Све се ређе чује: „На младима свет остаје“, а све више: „Млади су немогући“. То ме збуњује, али и даје снагу када одрастем, да се борим за ову земљу, да наставим путем својих предака.

СТАША КОСТИЋ 7/2

ЗУЈАЛИЦА НА РТС-у

Зујалица је емисија која траје већ осамнаест година на Радио-телевизији Србије. То је емисија магацинског типа која се састоји од прилога који су снимани на терену. Прати актуелна дешавања из дечјег света из недеље у недељу, и могу је гледати сви- од седам до седамдесет седам година. Прилози су везани за књижевност, уметност, позориште, филм, спорт итд. Централно место у емисији је резервисано за госта који ради нешто што има везе са децом.

Однедавно, део ове екипе и нова водитељка *Зујалице* јесте ученица наше школе **Хана Лакота 6/5**. Хана заједно са својим колегама сваке недеље „зуји“, снима нове емисије, попут вредне пчелице, и, заиста, ужива у томе. Упознала је неке нове људе, била на местима које пре није имала прилику да посети и стиче нова искуства снимајући прилоге на терену. Хана се дуго бави глумом, те не чуди што су ову девојчицу са прелепим локнама, пријатног гласа, ангажовали на националној телевизији. Желимо јој много успешних емисија, нових авантура, познанстава и признања! Браво за Хану!

Зујалицу можете гледати викендом на другом програму РТС-а, пре подне, у 9:30 часова.

ДНЕВНИ БОРАВАК НА ЛАБУДОВОМ БРДУ

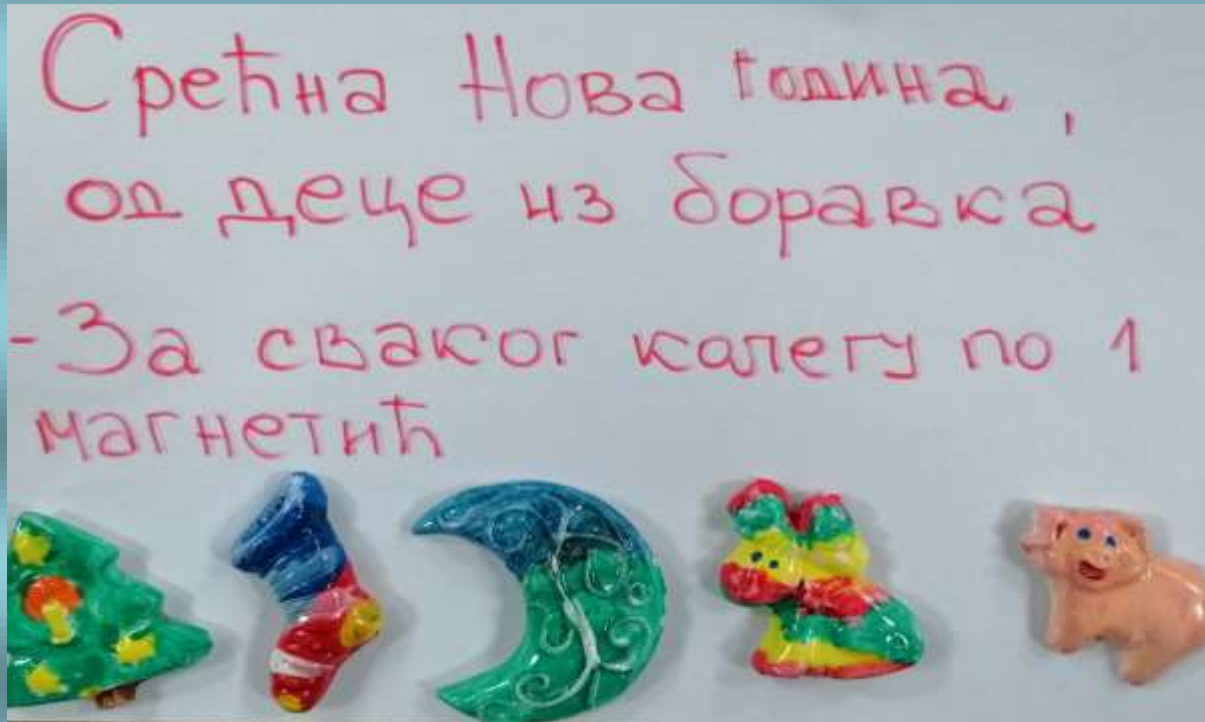
Боравак у нашој школи ради у две смене-преподневна смена је од 7 до 14 часова, а друга смена почиње у 11:30 па до 17:30 часова.

У боравак иду ученици првог и другог разреда. Први разред подељен је у две групе: одељења I/2, I/3 и I/4 води учитељица Снежана Милановић, док је у одељењима I/5 и I/6 учитељица Лазарела Делић. За други разред, задужена је учитељица Тамара Стојадиновић.

Учитељица Тамара Стојадиновић са својим одељењем

Ученици у боравку раде домаће задатке, имају слободно време и слободне активности. Ученици другог разреда су одговорни, вредни и веома мотивисани за рад. Своју активност исказују кроз драмске, ликовне, спортске и музичке активности, као и кроз радионице које организујемо у боравку. Ученици радо учествују у свим слободним активностима. Слободно време користе за друштвене игре у којима ученици развијају тимски дух, али и за разговор, вежбе обликовања и боравак на свежем ваздуху.

Свакодневно организујемо активности које усмеравају ученике на међусобну сарадњу, комуникацију и договор.

Трудимо се да код ученика развијемо осећај одговорности, стрпљења, пажње и активно радимо на утврђивању вештина комуникације, флексибилности и толеранције. Охрабрујемо их, подстичемо и мотивишемо да идеје претворе у активности и да развију поверење у оквиру групе.

Поред љубави према деци, овим послом се бавим и због могућности да активно учествујем у процесу развоја детета и могућности да усмеравам и унапредим њихов развој. Највећи изазов са којим се суочавам је учење деце да буду часни, пристојни, добри и поштени људи, и указивање на то да упркос свему што пропагирају медији, постоји и другачији начин на који могу живети свој живот.

Моја новогодишња жеља за све ученике и родитеље је окретање правим животним вредностима и да нам свима Нова 2023. година буде испуњена радошћу, смехом, разумевањем, толеранцијом и свим оним значајним ситницама које живот свакодневно чине вредним живљења.

ТАМАРА СТОЈАДИНОВИЋ, учитељица у боравку

ANGEL VOICE

Међународни музички фестивал *ANGEL VOICE*, одржан је у периоду од 16. до 26. септембра 2022. године. Само такмичење подељено је на два дела, према жанровима музике. У првом делу, кандидати изводе популарну музику различитих жанрова, а други део је обојен звуцима класичне музике. Судије из различитих земаља, оцењују, пре свега, квалитет гласа, дикцију, јасноћу, музикалност и експресију. Осим певања, на које је стављен акценат овога пута, на фестивалу су се изводили инструментали ауторских композиција, као и плесни делови.

Учешће у овом престижном фестивалу узела је и ученица наше школе **Лена Вујанић 6/5** и остварила сјајне резултате – злато - у својој категорији. С обзиром на то да је била најмлађа у свом такмичарском узрасту, питали смо је за утиске:

„На предлог моје наставнице певања Андрее и уз договор са родитељима, пријавила сам се на овај интернационални фестивал. У првом делу, певали смо модерне песме на различитим светским језицима. У другом делу, публика је уживала у извођењу класичне музике. Такмичила су се деца старости од шест до осамнаест година и била су подељена у групе по старосној доби. Тамо сам упознала другаре из других градова Србије и децу из Црне Горе, Хрватске, Словеније, Бугарске, Босне и Херцеговине, Румуније, Малте, Кипра, Молдавије...

Судије из различитих земаља су са балкона Академије 28 оцењивале квалитет гласовних могућности, дикцију, јасноћу гласа, музикалност сваког гласа понаособ.“

„Ја сам певала две нумере. Прва је била „Да сам ја нетко“ , песма групе Индекси. Друга песма је, такође, била захтевна- „Easy on me“ од Адел. За ову прилику, носила сам две одевне комбинације. За прву песму сам била обучена сва у бело, као анђео, а за другу сам носила комбинезон беж боје са розе штрафтицама.

Освојила сам GOLD AWARD награду на свом првом фестивалу, али највећа награда је била подршка мојих родитеља, другара, као и осмех моје професорке Андрејке која ми је рекла да је веома поносна и срећна што сам у оба наступа бриљирала и сваки изнела са много жара и љубави према музици.

Браво за нашу талентовану ученицу Лену!

МИЛОВАН ДАНОЈЛИЋ
(1937-2022)

„Метеорит који је пао на њиву, добио је има Мића Данојлић.“

М. Бећковић

Културна јавност опростила се у новембру месецу од књижевног великана и песника, академика САНУ, Милована Миће Данојлића. Преминуо је после краће болести у Француској, где је живео од 1984. године, саопштила је Српска академија наука и уметности.

Данојлић је рођен 3. јула 1937. године у Ивановцима крај Љига. Основну школу је завршио у родном селу, а ниже разреде гимназије похађао је у малом месту, седам километара удаљеном од његове куће, до којег је свакодневно долазио пешице.

Прву збирку песама објавио је 1959. године - „Како спавају трамваји“. Своје песме углавном је намењивао деци, али и њиховим родитељима, а посебно се истиче поема „Дечји законик“ у којој песник истиче обавезу родитеља да деци обезбеде срећан и безбрижан живот.

Данојлић је објавио више од 70 књига белетристике и поезије на српском језику. Приредио је и превео велики број књига из књижевности за децу. Такође, преводио је и дела познатих писаца попут Шекспира, Бодлера, Бродског, Паунда, Јејтса, писана на француском и енглеском језику. Најпознатије Данојлићеве књиге су: „Нека врста циркуса“, „ Драги мој Петровићу“, „Личне ствари-огледи о себи и другима“ и „Балада о сиромаштву“.

Добио је многе престижне награде, међу којима су НИН-ова, Октобарска, Змајева, Виталова итд.

ЉУБАВНА ПЕСМА Милован Данојлић

Био једном један маслачак
И био на небу бели облачак.

Облачак горе, маслачак доле.
Гледећи се, поче да се воле.

Дођоше врућине, летње,
жежене,
и маслачак поче да вене.

Облачак притрчи брзо у
помоћ:
Киша је лила све до у поноћ.

И кад год је било потребе,
облачак даваше све од себе.

Од благородне, топле кише
маслачак растао све
више,више,

ишао све даље од овог света,
надрастао је сва дрвета,

и једног је дана маслачак
нежно дотакао бели облачак.

Шта је Данојлић рекао...

...кад сам се, у рану јесен 1953, [...] обрео на београдском асфалу, био сам пресрећан. Сва моја чула су пировала... Волео сам металасту мрзину београдских јутара, мирисне уједе угља истовареног покрај подрумских решетки, цилик трамваја који су се котрљали низбрдицама, липе у Македонској улици, светлосни прасак људских гласова и звукова у априлу, нагомилано лишће по тротоарима почетком новембра, фијукање кошаве и дебљину снежних сметова... У том је раздобљу мог, и заједничког живота, Београд био град свих градова, свих могућности и свих нада. „Трамваји“, које ћу их срочити четири-пет година касније, могу се узети као апотеоза што ју је једно усхићено сељачко дете сачинило у славу великог града, у којем је нашло уточиште.Онда је, почетком 1958, мноме овладала страсна жеља да напишем нешто једноставно, живо и доживљено, разумљиво свима и сваком. Свима, дакле, и деци. Тако сам, трагајући за врховном једноставношћу, открио задовољство изражавања у кључу званом дечја песма.

КАКО ТРАМВАЈИ СПАВАЈУ

Ученици одељења 5/2, 5/5 и 5/6 (ментор наставница српског Бојана Пришуњак), посебан час су посветили делу Милована Данојлића. Час на коме је по плану и програму била обрада Данојлићеве песме „Шљива“, по свему је био необичан. Наставница је ученицима привукла пажњу речима: „Децо, овај песник је преминуо пре десетак дана.“ Радознале очи петака биле су пуне питања. Уследио је разговор о омиљеном воћу, и посланицама од шљиве. Истакли смо да је Србија познато тле за узгој шљиве и да је домаћа ракија шљивовица стављена на УНЕСКО-ву листу нематеријалног добра и тако постала позната широм света. За овај час, ученици су донели производе и изложили на пијаци: компот од шљива, пекмез од шљива, суве шљиве, сок од шљива, а флашу са водом прелепили су натписом *шљивовица*.

Најмотивисанија је била ученица **Мајда Бартошек 5/6** која је направила палачинке намазане џемом од шљива на радост читавог одељења. Једна група ђака су били продавци на овој необичној пијаци, док је друга група ђака имала улогу купаца. Производе од шљиве нису плаћали новцем, већ песмама. Сваки купац је имао задатак да прочита по једну песму из Данојлићеве збирке **КАКО СПАВАЈУ ТРАМВАЈИ**.

Ученици су на великом хамер папиру исписали најважније податке из биографије Милована Данојлића. Сазнали су да је имао врло строгог оца и браћу, као и да је одрастао у сиромашној породици. У детињству је побегао од куће за Београд и то бос. Продавао је лед и новине и од прве зараде купио себи ципеле. Становао је у изнајмљеној соби на Бановом брду.

Песник слика речима, а наши петаци су насликали песму **ШЉИВА** и анализирали је на часу. Песма се састоји од четири строфе и у њој је стабло шљиве персонификовано. Описана је шљива у пролеће, лето, јесен и зиму. Ученици су научили понешто и о бехарању дрвећа и опрашивању цветова. Хвалили су се да су на селу код својих бака и дека имали прилике да посматрају како се пече ракија од шљиве.

Анализирали су риму, стих и строфу песме. Такође су пронашли мноштво епитета у песми и упознали се са појмом **ОПИСНА (ДЕСКРИПТИВНА) ПЕСМА**. Такође, ученици су проналазили стилске фигуре: контраст, персонификацију и поређење. Закључили су да песник има необична поређења која повезује са сликама из природе. Читајући песме из збирке *Како спавају трамваји*, сусрели су се са *Дечјим закоником*. Упознали су свет Дечије републике и дечијих права.

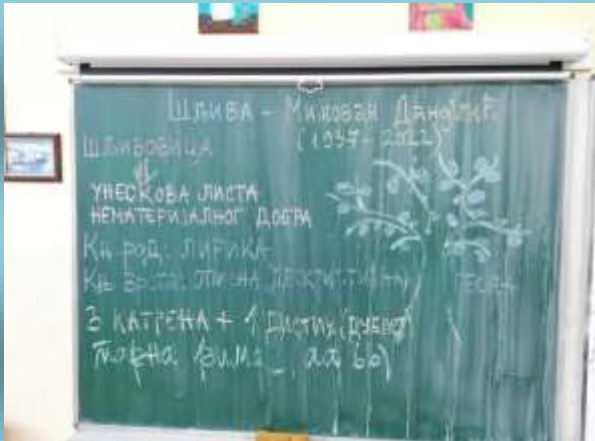
Био је то незабораван час на коме су петаци уживали упознајући свет поезије Милована Данојлића. У својим списима, оставио је деци аманет да они допуне *Дечији законик*. Овом приликом, деца су одговорила тако што су писала песме на тему свог омиљеног воћа. Њихове стихове објављујемо на страницама нашег часописа.

Најзанимљивији део часа биле су укрштене речи. Наиме, Милован Данојлић је уживао у решавању укрштених речи, али је, такође, и сам правио укрштенице. Петаци су имали прилику да укрштају речи из песме „Шљива“, у чему је најуспешнија била **Нађа Милојевић 5/5**.

Ову песничку авантуру, ђаци ће свакако памтити и по томе што су се на крају часа поделили палачинкама и компотом од шљива. Укусни пекмез нас је још једном подсетио на шљиву која се „буди у априлу“ и спава до јуна када њена крошња отежа од плода.

БАНАНА

Банана жута,
ко полусунце.
Велика и љута,
укусног прута.

Лепа и пуна,
Здравих круна,
за свакога мета
врућег лета.

ДУШАН МИЛОШЕВИЋ 5/5**ЈАГОДА**

У касно пролеће,
кад у врт завириш,
црвена јагода
већ те будна гледа.

Па се сетиш да ће лето,
и да је време тим
малим и слатким
посластицама црвеним.

Док једну са земље,
узмеш, тек дође...
Ал' по другу кад се вратиш
њихово време прође.

НАТАЛИЈА ДЕВЕТАКОВИЋ 5/5**АНАНАС**

Тропски жути јеж,
са зеленом капом што се сјаји.
Расте на дивној плажи
и свој одраз у мору поседује.
Шта је то витаминско чудо?
Да л' је лимун, киви ил' папаја?
Није киви, лимун, ни папаја.
То је ананас. Сладак, летњи, горак, жут.
Какав год да је, није љут.
Сочан, здравији од нара и чоколаде.

СОФИЈА НИКОЛИЋ 5/5**АНАНАС**

Ко живи у ананасу,
на дну мора?
Сунђер Боб Коцкалоне
Он, жуте ли је боје?
Шешир бодљикав
зелене је чоје.

То даје ми енергију
да препливам Дунав и Саву.
Скачем до плафона,
буне се комшије,
али ја ипак волим
то жуто воће.

БОГДАНА ОБРАДОВИЋ 5/5**БАНАНА**

Долази из
афричких рајева,
и свих топлих
крајева.
Банана ти даје
моћ,
да победиш дан
и ноћ.
Мајмуни је много
воле,
и деца их носе
у школе.

ЛАЗАР БОКИЋ 5/5**НАР**

Ех, да ми је да пробам бар
то слатко воће,
црвени нар.
Расте лети негде на плажи,
зато ми је још дражи.
Нар је ко лопта мала,
са црвеним зрнцима,
то није шала.
Ех, да ми је да пробам бар
тај слатки црвени нар.

НАЂА МИЛОЈЕВИЋ 5/5

УКРШТЕНЕ РЕЧИ

НАШ КЊИЖЕВНИК СА СЛИКЕ		КЊИЖЕВНИ РОД	БОЈА ЗА КОСУ	ОТСЕЧНО (музички) Е.Т.										
ИСПОСНИК														
ДЕЛО ПИСЦА СА СЛИКЕ														
				КЕЛВИН АНДРИЋЕВА ЛУНАЦИЈА										
ВИСИНСКА ТАЧКА			АД АКТА											
ЈАКОВ ИГЊА-ТОВИЋ			МЕРА ЗА ХАРТИЈУ											
ГРАД У БОКИ КОТОРСКОЈ										ДРУГА, ОСТАЛА		ДЕЛО ПИСЦА СА СЛИКЕ	ЖИВОТНА НАМИРНИЦА	СОКРАТОВА ДРАМА
МУШКО ИМЕ										ОТАЦ (словеначки)				
ОБИМ		АНДРЕ АГАСИ												
ГРАД У УКРАЈИНИ		ДЕО МОТАРА (множина)												
				ЖИВОТИЊА (латински) НОЈЕВА БАРКА										
				КОЗАЧКИ ПОГЛАВИЦА АНДРИЋ ИВО										
КОЊ (турцизам)			ВРСТА ПАПАГАЈА				ИЗРАЗ ЗА УЋУТКИВАЊЕ ЈЕДАН МЕСЕЦ							
СПИЧНО, КАО														
МУЗИЧКИ ЗНАК					РОМАН М. ГОРКОГ ЖИВОТНА НАМИРНИЦА									
				НОСАЧ ГЛУМИЦА ЖИРАДО										
ДЕЛО ПИСЦА СА СЛИКЕ					МУЗА ЉУБАВНЕ ПОЕЗИЈЕ И.Л.									
ПРОУЧАВАЛАЦ ИРАНСКОГ ЈЕЗИКА							РЕКА У АУСТРИЈИ АМПЕР							
СЛОВЕНСКИ ПРОСВЕТИТЕЉ								ИМЕ КАРЕЊИНЕ						

УМ ОТВОРИ! НЕЕЕЕЕ!

**ЗЛАТАН ЛАНАЦ
СЛОБОДУ НЕ ПРУЖА!**

**ЗЕЦ ИЗ ГОРЕ И ЉУБАВ
ИЗ ЧОВЕКА, НИКАД НЕ
ИЗЛАЗЕ!**

**ЖИВОТ ЈЕ КАО МЈЕСЕЦ:
ЧАСОМ ПУН, А ЧАСОМ ПРАЗАН.**

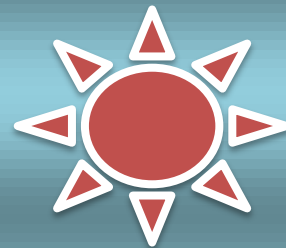
**ПАМЕТАН ПОЛАКО ИДЕ,
А БРЗО ДОЂЕ!**

ЧОВЕК ИМА САМО ЈЕДНО ПРОЛЕЂЕ.

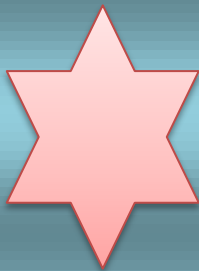
КО ПАМЕТНО ЋУТИ, МУДРО ГОВОРИ.

**ГОСПОДАР У КУЋИ СТОЈИ,
А БРАДА МУ ИЗВАН КУЋЕ.
(клип кукуруза)**

**ЗАЛОЛОТА ЛОТА СА ВИСОКА
ПЛОТА, ДАЛЕКО СЕ ЧУЈЕ У
НЕЗНАНУ ЗЕМЉУ.
(грмљавина)**

**ДРВЕН ТРБУХ,
КОЖНА ЛЕЂА,
ДЛАКАМА ГОВОРИ.
(гусле)**

**НИ ТЕЛА, НИ ДУШЕ, А ПО ЗЕМЉИ МИЛИ.
(вода)**

**ПИТАО СИН ОЦА:
-ШТА НАЈПРИЈЕ МОЖЕ ИЗНЕВЕРИТИ?
-ОКО И НАДАЊЕ.**

ОСМОСМЕРКА

У ОСМОСМЕРЦИ СЕ КРИЈЕ ДВАНАЕСТ ПОЈМОВА КОЈИ СУ ПОВЕЗАНИ СА ИМЕНОМ СВЕТОГ САВЕ: АНА, САВА, СТУДЕНИЦА, ЖУПАН, РАСТКО, ВУКАН, ХИЛАНДАР, АТОС, НЕМАЊА, СТЕФАН, АРХИЕПИСКОП, ВРАЧАР.

Н	Е	М	А	Њ	А	Т	О	С	С	В
Ж	Г	М	С	Х	Р	У	В	Т	И	О
У	У	С	О	И	Х	Р	У	Е	К	П
Ф	Л	П	Л	Л	И	Д	К	Ф	И	Ј
Р	В	В	А	А	Е	Р	А	А	А	Ф
Ј	Р	Ф	О	Н	П	И	Н	Н	П	А
Б	А	Ј	И	Д	И	Ј	А	Ж	И	Р
С	Ч	Ц	Р	А	С	Т	К	О	Г	А
Т	А	Х	Н	Р	К	Р	Д	Ц	Џ	С
И	Р	В	С	Ј	О	И	Љ	Е	Ф	Ш
Б	Т	Р	А	Х	П	М	Р	О	Г	У

СВЕТИ САВА- НАРОДНИ УЧИТЕЉ И ПРОСВЕТИТЕЉ

Још у раним хришћанским временима, један византијски цар је рекао: „Величина једног народа не гледа се по броју тог народа ни по територији његовој, величина једног народа гледа се по томе, колико је тај народ изнедрио из себе светитеља и угодника Божијих“.

Ако би ово узели као мерило, онда српски народ јесте велики и Богом дани народ, јер светородна лоза Немањића дала је велике светитеље и просветитеље, и тиме српски народ привела Богу и богопознању.

Родоначалник српске државне идеје је Стефан Немања (Свети Симеон), а духовни и интелектуални творац њен је Свети Сава.

Рад Светог Саве на просвећењу српског народа започео је његовим доласком из Свете Горе у Србију, односно од преноса моштију његовог оца Светог Симеона из манастира Хиландара у манастир Студеницу. Од тог времена, Студеница је постала центар српско црквеног и просветног живота.

Све се почиње окретати личности Светога Саве, чији лик добија све већу пуноћу, личност све већи значај. У очима народа, коме се он све више приближавао и то сваком човеку као лику Божијем, створена је на основу богоугодног живота Светога Саве, легенда о њему као светитељу, који све може и чија је молитва чудотворна.

Његов строги монашки живот нарочито у испосници студеничкој, његова мисионарска путовања и неуморно ревновање за веру, чинили су да је народ гледао у њему истинског просветитеља и свеца.

Свети Сава је добро знао шта значи да Срби имају своју, самосталну цркву, јер је такође савршено знао да без цркве нема ни правог просвећења, а ни освећења српског народа. Говорећи о Савиним напорима на добијању самосталности српске цркве, Стеван Димитријевић каже: „У просветитељском раду његовом, то је било најважније време. Онда је он, још невезан, и канонски неограничен углавном на своју архидијацезу, готово као стални путник – мисионар, обишао сваки кутак своје земље, учећи вери и добрим делима и свему оном чему се Свети Сава научио на истоку, Светој Гори, Солуну и Цариграду, свему ономе што су његове очи виделе, уши слушале, а из књига научио“.

Својим вредним, преданим и смиреним радом Свети Сава је помагао сиромашне, прекоревао лење, срамотио непристојне, кудио лажљиве и кривоклетнике, па су иза тога произашла правила моралног понашања која су једино исправна на путу у вечни живот. Просветитељски рад његов и по свом садржају и по својим циљевима и методама по много чему је другачији од онога што се данас подразумева под појмом просвете. Европска просвећеност свела је мање-више просвету на школско образовање, прагматично знање и конкретно учење.

Светосавски тип просвете разликује се од овога типа просвећености и схватања васпитања, не само по томе што придаје изузетан значај моралном образовању и обликовању људске личности, него и по самим основама васпитања уопште, као и по поимању људске личности и људске заједнице и њиховог крајњег назначења. Јер је светосавско просветитељско учење, засновано на темељима Христове науке.

Школске паное поводом обележавања Светог Саве, уредиле су са својим ученицима Сузана Даскаловић и Бојана Пришуњак, наставнице српског језика и књижевности и Зорица Недељковић, наставница историје

Окупљао је народ и уживао његово огромно поверење, јер су начела његовог морала била истовремено и принципи његовог живота. У просветитељски рад Светог Саве спада и унутрашња организација монаштва и његов књижевни рад.

ДЕСПОТ СТЕФАН ЛАЗАРЕВИЋ

Историјски извори који се баве нашом средњовековном историјом нису бројни, а међу њима, многи су непоуздани. Упркос томе, много тога се може назрети и закључити са извесним степеном сигурности.

Међу многобројним личностима које су обележиле наш средњи век, свакако се истиче деспот Стефан Лазаревић. Сам почетак његове владавине обележен је трагедијом на Косову. И српска и турска војска претрпеле су страховите губитке. Губитке које су Турци могли надокнадити, а Срби не, стога је Стефан постао кнез једне ослабљене и подељене државе.

Са севера нападају Мађари, што присиљава Стефана да постане турски вазал, као и да своју сестру Оливеру одведе у Бајазитов харем. Колико год ово страшно звучало, на основу сачуваних извора можемо видети да ју је султан поштовао и ценио, што није била мала предност у овим смутним временима.

Обавеза самог Стефана била је да за султанов рачун ратује, што је он веома успешно чинио, борећи се на челу једне помоћне војске већином састављене од коњаника, неретко тешко опремљених, што је велика разлика у односу на претходни период. Овде ваља напоменути да је цар Душан ову улогу у војном устројству најчешће препуштао страним најамницима.

Бајазит је, 1394. године своје вазале позвао да му се поклоне у граду Серешу. У последњем тренутку, султан је одустао од своје намере да их поубија до последњег, тако да је Стефан сачувао главу на раменима.

Преживео је и бој на Ровинама, за разлику од Марка Мрњавчевића, а посебно се истакао у бици код Никопоља. Овде је једна војска састављена од мађарских витезова и крсташа из остатка Европе покушала да потуче Турке. У одсудном тренутку, Стефан се са својим тешко оклопљеним коњаницима устремио на противника и присилио Мађаре на повлачење. Притом је мађарског краља Жигмунда највероватније намерно поштедео, оставивши му довољно времена да утекне са бојног поља, што ће се Стефану касније многоструко исплатити.

Битка код Ангоре била је прекретница у османској историји. Овде је Бајазит пао у руке Монгола, што је знатно ослабило турску државу. Сам Стефан је три пута успео да се пробије до султана и три пута га замоли да побегне.

Бајазит је то одбио, али је Стефану поверио једног од својих синова. И Монголи и Турци одаће почаст српском оружју, чему сведочи и постојање места познатог као Srbghazi, односно Српски Победник, топонима у близини Анкаре.

На повратку са бојног поља, Стефан је боравио у Цариграду, где му је византијски цар подарио титулу по којој га историја памти.

Период нестабилности који је уследио Стефан је добро искористио. Постао је вазал краља Жигмунда као и члан витезова Реда Змаја, чији је члан такође био и Влад Дракул, чијег ће сина историја памтити као Дракулу. Тада у руке Срба долази и Београд, који постаје српска престоница. Стефан је град обновио, уредио, и посветио га Богородици, титула која је одолела до данашњег дана.

У сукобу Бајазитових синова, живот ће изгубити Стефанов брат, Вук. Мада се побунио против Стефана, извори говоре да је деспот покушао да му сачува живот, што му је пошло за руком само привремено. Суочен са животним трагедијама, Стефан ће се измирити са својим сестрићем, Ђурђем Бранковићем, и чак га прогласити за свог наследника. До краја Стефановог живота, Ђурађ му је остао у потпуности веран.

Историјски извори немају много тога да кажу о Стефановом двору, али из онога што се може прочитати, назире се лик једног меланхоличног и уморног човека који не трпи музику и презире смех. Чудна слика, с обзиром да је деспот такође био и песник, писац дела „Слово љубве“ које је посветио брату. Поред тога, знамо да је Стефан био највероватније риђ, изузетно висок за то доба, да је носио црни оклоп и у борби се служио секиром.

Смрт га је задесила у лову, највероватније од срчаног удара. Његове последње речи су биле наредба да се позове Ђурађ, како би што пре преузео власт. Стефана је Србија искрено ожалила. Забележено је да су људи падали на колена, плачући, свесни да су изгубили једног великог владара.

МАТИЈА НЕДЕЉКОВИЋ, професор историје

„СВЕТ ЈЕ ЗАНИМЉИВ
ОНОЛИКО КОЛИКО СМО МИ РАДОЗНАЛИ“

Вилијем Шекспир

Један од талентованих ученика наше школе, који ће можда постати лауреат неке будуће филмске награде или, пак, доајен неког позоришта, јесте **Павле Кораћ 7/6**. Глумом се бави од своје шесте године, и врло радо је са нашим читаоцима поделио своја искуства.

ШТА ЈЕ ЗА ТЕБЕ ГЛУМА?

-Глума је за мене нешто невероватно, нешто ка чему сам уперо све своје будуће циљеве.

ШТА СИ СВЕ ДО САДА РАДИО?

-Играо сам улогу Зекавице у серији „Жмурке“, такође, имао сам улогу у представи „Зашто је полудео господин Р“, глумио сам у реклами „Паметно и безбедно“, у студентском филму „Како смо научили да се смејемо“. Учествовао сам у споту песме „Црни син“ и у још неколико представа у оквиру школа глуме чији сам био члан.

ШТА ЗНАЧИ БИТИ ГЛУМАЦ?

-Бити глумац значи да никад не мораш да себе приказујеш онаквог какав ти стварно јеси, можеш бити било ко. То је као да можеш да се опробаш у телу неког другог.

ГДЕ ТРЕНУТНО ГЛУМИШ?

-Глумим где год да ми се укаже прилика.Тренутно играм представу у Југословенском драмском позоришту. У оквиру своје школе глуме играм представу Сан летње ноћи која је освојила прву награду у Прокупљу, на фестивалу „Лектирићи ЕХ- У ФЕЕСТ“, за најбољу представу фестивала у дечијој конкуренцији.

КАКО СВЕ ПОСТИЖЕШ УЗ ШКОЛСКЕ ОБАВЕЗЕ?

-Пун ми је распоред за целу недељу, али ја расподелим своје време и своје обавезе, па увек све стигнем да урадим.

КОЛИКО НАСТАВНИЦИ ИМАЈУ РАЗУМЕВАЊА?

-Наставници имају доста разумевања када пропустим неки час, па и цео дан у школи. Ниједном до сад нисам имао проблема са тим да неки наставник не жели да ме пусти са часа.

ОМИЉЕНА УЛОГА КОЈУ СИ ИГРАО?

-Иако немам пуно текста (свега три реченице), најдража улога ми је син Амадеус у представи „Зашто је полудео господин Р“.

ОМИЉЕНИ ЦИТАТ?

Стиди се, Титанијо,што ме тако пањкаш! Ја добро знам да ти гледаш другог! (Сан летње ноћи)

ШТА СИ НАУЧИО ЗАХВАЉУЈУЋИ ГЛУМИ?

-Научио сам да шта год био човеку циљ, треба бити упоран да би се испунио. Само вредни и упорни успевају. Није довољан само таленат! Да је вредан и упоран, Павле је доказао и на такмичењу у беседништву, на петом меморијалу „Љубица Копривица“, на коме је освојио ТРЕЋЕ место.

Све честитке нашем талентованом ученику Павлу!

ОДЕЉЕЊЕ V/1 ИЗ КНЕЖЕВЦА

„Наше одељење је сложено и духовито. Највише волимо нашег Ницу који се уклапа потпуно у одељење и сви се бринемо о њему и поштујемо га.

Наши најбољи математичари су Матеја Марковић, Николина Илић и Лена Димитријевић.

Имамо и врхунске сликаре: Николина Илић, Данило Кајчић, Уна Душановић и Сара Ђокић.

Најбољи спортисти нашег одељења су Стефан Асовић и Данило Кајчић (фудбал) и Матеја Марковић (џудо).

Трошимо пет паковања папирних марамица недељно и имамо девојчицу са најдужом косом у школи-Анастасију Крстић.

Имамо и најбољу разредну-Александру Кнежевић.“

НИКОЛИНА ИЛИЋ 5/1

УНА ДУШАНОВИЋ 5/1

„Чода (Данило Кајчић) воли фудбал и да игра игрице. Лепо црта и добар је друг. Матеја (Марковић) тренира џудо и воли фудбал. Воли да излази са другарима напоље. Ница (Никола Петровић) тренира пливање и воли да се дружи са другарима. Такође, воли мини пице. Лазар Клачар је дошао из Швајцарске и сада живи у Србији. Воли да игра игрице, али не и фудбал. Добар је и забаван. Лазар Мишић тренира бокс, кошарку и фудбал. Воли да игра игрице са Чодом и Клачарем. Увек би изашао напоље када би га позвао. Увек је добар. Стефан (Асовић) воли фудбал и да се дружи са другарима. Добар је друг и увек ми помаже.“

ДАНЕ КОСТИЋ 5/1

ТРАГОМ АНДРИЋЕВИХ РЕЧИ...

Поводом обележавања 130 година од рођења Ива Андрића, његова задужбина је организовала ликовни и литерарни конкурс на коме су учествовали ученици шестог, седмог и осмог разреда наше школе. Радови су инспирисани ликом и делом Ива Андрића. Теме радова су биле *Слике Андрићевих речи у мени* и *Уметност као игра*. Најбољи радови су пригодно награђени за Дан школе.

Награђени ученици на ликовном конкурс су: **Николина Илић 5/1, Анђела Чормаковић 8/1, Катарина Максимовић 7/1 и Кристина Николић 7/1.**

Награђени ученици на литерарном конкурс су: **Ена Ивковић 7/5, Ђурђа Кандић 7/3, Вукашин Јовановић 7/5, Сара Станојевић 7/7, Павле Милићевић 6/4 и Марија Арсић 8/3.** Награђене литерарне радове објављујемо на страницама нашег часописа.

УМЕТНОСТ КАО ИГРА

Обележавамо 130 година од рођења нобеловца Ива Андрића. Он је своје схватање уметности исказивао у својим делима, богатим и чистим језиком, градећи галерију ликова коју посматра из различитих перспектива.

Мала, расејана, наивна, радознала и надасве необична овчица Аска, једног дана се нашла испред крволочног вука. Њена игра за живот је постала најважнија представа у њеном животу. Од најпре неспретних корака, она ствара праву балетску представу, пред којом је вук занемео. Она својом уметношћу и талентом одгађа смрт. Вук је остао зачуђен и занесен пред њеном игром, као и сви ми кад се нађемо испред уметничког дела које одузима дах. Уметност није само игра. Она може да буде и игра речи, музика, слика, скулптура, грађевина, фотографија. Уметност је сваки вид изражавања у који човек улаже велику љубав, улаже себе. Она зближава људе, буди у њима најфинија осећања. Уметничко дело нам отвара очи, оплемењује душу, представља бег од сурове стварности, охрабрује нас и подстиче на креативност и маштовитост. Некада ми својом тајанственошћу личи на небрушени дијамант који у свакоме од нас обликује својеврстан велелепни доживљај.

Свака уметничка творевина је зрно песка у пустињи бесконачности, које нема временског ни просторног ограничења, не познаје границе. Она је вечна и вишеслојна, препуна скривених симбола, дубљег значења и даје нам одговоре на многа животна питања и проблеме. Уметност је јединствени језик који шири љубав.

МАРИЈА АРСИЋ 8/3

СЛИКЕ АНДРИЋЕВИХ РЕЧИ У МЕНИ

Читајући приповетку „Деца“, у мени се све испреплетало. Као да сам и ја део те приче. Моји другови и ја доживљавамо и преживљавамо данашњег Палику, Милета и Ђуфту. Све то се и данас догађа, интересантно је и узбудљиво док не дође до прекорачења нормалног. Вербално повређивање (ругање, подсмевање, омаловажавање, уцењивање и физичко повређивање) боли као они ударци које је добио Ђуфта, дечак из супротног табора. Нажалост, тога има и данас међу нама, можда и више. Питам се зашто су они то радили, као и зашто то раде данас. Зар је то начин да се неко покаже? Насупрот таквима, постоје и они који се доказују на позитиван начин, као у Андрићевој приповеци. Увек су спремни да помогну: да ти пошаљу шта се радило у школи ако си био болестан, да ти објасне ако ти није јасно, да чувају твоје тајне и да ти дају прави савет. Једноставно, ту су увек када нам требају. Гест главног лика поседује врлине које осталим члановима банде недостају. Он је желео да припада њима, али ипак није могао да постане тако лош. Пустио је Ђуфту да побегне, што га је коштало осуђивања и презира групе. То нам показује какви ми треба да будемо. Тако је и данас. Бивамо осуђивани јер нисмо са овима, а када њима припадамо, онда нас осуђују они други. Ипак, морамо тежити да будемо на правој страни. Ја се трудим да будем своја, мада често плаћам цену тога. Изгледа да тако мора бити, мада бих ја желела да физичке обрачуне, вербална вређања, заменим играма.

Ова прича појашњава недоумице, збуњеност, лутања и страхове детињства.

САРА СТАНОЈЕВИЋ 7/7

СЛИКЕ АНДРИЋЕВИХ РЕЧИ У МЕНИ

Иво Андрић је писац истанчаног стила и дубоке мисли, наш највећи приповедач. Основу његове књижевне уметности чини прича која даје смисао људском постојању. Својим причама, Андрић као да жели да нам осветли бар мало тамне путеве на које нас живот баца, да каже нешто више него што ми у својој слабости, можемо да сазнамо и схватимо. Андрић је као пријатељ из прошлости који преноси приче, улепшава садашњост, даје веру у будућност. Описује свет који нема материјални облик, али свет који је стваран. Његове приче подучавају и застрашују, па често нисам сигурна који је свет стварнији-његов или мој.

Мостови се у Андрићевим делима појављују као симбол спајања супротних страна, било да су то људи, обале, два града, две државе. На мостовима су се дешавали сви велики догађаји, склапали договори, спајали људи. Описујући мостове, указује колико смо сви исти, имамо исте потребе и циљеве, без обзира које смо вере и националности. Подигнути су са циљем да спајају и постоје за генерације људи. Они су симболи људске снаге и снажљивости. Праве се да побољшају животе, да стигнемо до циља у потрази за смислом живота, јер је можда тај смисао на другој страни. Слика Андрићевих речи у виду великог каменог моста или танког железног, можда фантастичног или верног и ћутљивог, стоји као испружена рука која тражи другу. Сви они повезују, мире, ублажавају несреће или расанке. Кроз те мостове, спремнији смо да савладамо сваку препреку, да се боримо за бољу будућност. Аска је симбол лепоте, индивидуалности, уметности. Не плаши се да буде другачија и успротиви се. Одрасла у свету љубави, у жељи да постане балерина, посвећује се тој уметности предано. Чиста и танана, крхка, невероватне енергије, Аска истражује лепоту шуме у свету изван времена и простора. Занесена својом игром, није обраћала пажњу на упозорења своје мајке. Подстакнута нагоном да преживи, почиње да игра и да се бори јединим својим оружјем којим је располагала. Ни сама није знала да је у могућности да то чини. Њен плес учи ме да не застанем пред препрекама и да не одустанем од себе, упркос страху. Својом „игром за живот“ показује да уметност и воља за отпором побеђују свако зло. За мене је она оличење невиности, поштења, честитости, баш као и свако дете.

Са Андрићем, кроз приповетке, промишљам о уметности, о животу, о снази коју спознајем у невероватним ситуацијама. Игра, плес и музика оплемењују људска срца и лепотом омекшају и најсуровију људску природу и ћуд, јер буде емоције. Зато је уметност драгоценост. Борба између добра и зла води се од давнина и у њој увек побеђују уметност и воља за животом. Читајући његове приповетке, лакше схватам различитост света и проналазим духовну снагу и способност да свет боље разумем. Људи су уметници који се труде да у тешким тренуцима пронађу решења, учине тешке тренутке лепшим.

ЕНА ИВКОВИЋ 7/5

СЛИКЕ АНДРИЋЕВИХ РЕЧИ У МЕНИ

Из дана у дан све више размишљам о томе шта је заправо књижевност и какав живот воде писци. Славни књижевник који ме највише инспирише је Иво Андрић. Имам утисак да ми кроз своја дела даје најближе одговоре.

У својим делима, највише даје на значају љубави, животу и младости. Свануло је јутро у ком сам била најсрећнија, када ми је мама саопштила да идем у Вишеград у посету Андрићграду. Када смо стигли, пришла сам Андрићевом споменику. Имала сам осећај да ће од тог дана свака препрека у мом животу бити пређена. Када кажем пређена, мислим на то да ми његова дела помажу у сваком тешком тренутку. Живот садржи безброј ситница и гласних осмеха. Његово наличје је, нажалост, тамно и сурово. Међутим, свака Андрићева реч, значи ми више од сваке подршке. Једном приликом је рекао „што не боли, то није живот, што не пролази, то није срећа.“ Волим што је увек искрен. Његови цитати ми такође помажу да неког посаветујем, а пре свега себе. Што се тиче страха, увек је причао да не треба никог да се бојимо, само да живимо квалитетан живот. Сваки страх сам пребродила читајући његове књиге. У говору одржаном приликом доделе Нобелове награде, фасцинирало ме је то што је рекао да приповедач и његово дело треба да служе човеку и човечанству. Андрић ми даје мотивацију за труд, срећу, вољу за читањем књига.

Многи ми говоре да сам опчињена његовим делима и речима, али није тако, само помажем себи и развијам своје знање. За мене ће Иво Андрић увек бити неко ко је помагао људима и улепшавао њихове животе, базирајући се на то да даје савете.

БУРЂА КОНДИЋ 7/3**СЛИКЕ АНДРИЋЕВИХ РЕЧИ У МЕНИ**

Андрићево име се често чује у нашој кући. Када сам био мали, слушао сам приче својих родитеља када су коментарисали неке књиге које су читали и понављали: „покушава као Андрић...“, тако да ми је изгледао као нешто недостижно и далеко за сваког писца.

Када сам питао маму, рекла ми је да је то писац дубоких мисли и емоција и великог ума. Кроз његово дело учимо да волимо, осећамо и разумемо све око нас, и природу и људе. Тада то нисам разумео и покушавао сам да читам једну по једну књигу из колекције његових дела коју имамо, али сам наилазио на предуге језгровите реченице, у којима сам се губио. Дубоко сам се надао кад мало порастем, да ћу боље разумети. Тражио сам од маме да ми прича о његовим књигама. Покушавала је да ми приближи суштину сваког романа. Схватио сам да је волео да пише о људским судбинама, о њиховим животима, успесима и грешкама, врлинама и слабостима. Обожавао је мостове. Мостови су за њега били симбол спајања обала, народа, култура, цивилизација. На њима су се одвијали увек важни догађаји који су доносили срећу или несрећу, тугу или радост. И ма какви они били, стари и трошни, или снажни и камени, извијају се ка небу у свој својој лепоти, пркосећи свему око себе. Када сам први пут био у Вишеграду и видео мост који је описао у свом роману „На Дрини ћуприја“, схватио сам и разумео сву његову лепоту. У Вишеграду су нам причали о његовом животу и о тајној платонској љубави према жени која је трајала 30 година. Та љубав се могла осетити у опису сваке жене у његовим делима.

Његови јунаци осликавају све нас који смо, ма колико различити исти и повезани пауковом мрежом. Људске судбине су испреплетане невидљивим нитима које нас држе заједно. Андрићева дела ће заувек живети, јер се свако од нас у њима проналази.

БУКАШИН ЈОВАНОВИЋ 7/5**СЛИКЕ АНДРИЋЕВИХ РЕЧИ У МЕНИ**

Речи које свакодневно чујемо буде у нама разне мисли, жеље, снаже нас или обесхрабрују, поучавају нас...Тако су Андрићеве речи у мени пробудиле сасвим нов и другачији поглед на свет.

Аскино понашање при сусрету са вуком ми је показало да не треба да дозволим да ме у животу нека невоља обори на колена, већ да треба да се браним и борим свим што имам. Андрић је вука приказао као неправду, нешто нежељено...Ају нам је дочарао као самохрану мајку која безусловно воли своје дете и покушава да га заштити од суровог живота који вреба ван његовог видокруга. Чобани представљају праведнике у неправди живота.

Андрићеве речи које су на мене посебно деловале и пробудиле у мени ново виђење света су: „Ми и не знамо колике снаге и какве све могућности крије у себи свако живо створење. И не слутимо шта све умемо. Будемо и прођемо, а не сазнамо шта смо све могли бити и учинити“. Ове мисли ће ми бити путоказ у мом одрастању.

ПАВЛЕ МИЛИЋЕВИЋ 6/4

„СВЕТ ЈЕ ПОЗОРНИЦА
НА КОЈОЈ СВАКО ИГРА СВОЈУ УЛОГУ“

Вилијем Шекспир

Јаков Марјановић 7/5 је плавокоси дечак разоружавајућег осмеха и веселог духа. Глумом се бави од трећег разреда основне школе.

„Глума је за мене игра,уживање и изазов да се ставим у улогу другог. Бити глумац значи кроз покрет и изражавање представити људима што верније неки лик и пренети људима идеју. Глумим у школи глуме „Мали принц“.

Глумио сам у серији: „Швиндлери“, у реклами за Дис, кратком филму о Михајлу Пупину итд...

Некада је тешко надокнадити градиво,али имам велико разумевање разредне и наставника. Наставници имају доста разумевања за мене.

Омиљени ми је филм о Михајлу Пупину. Ту сам стекао нове пријатеље и упознао доста људи.

Захваљујући глуми научио сам добро дикцију, научио сам се одговорности и стрпљивости, такође сам се ослободио треме и наступа пред већим бројем људи.“

ДЕЧАК СА КОФЕРОМ, МАЛО ПОЗОРИШТЕ „ДУШКО РАДОВИЋ“

„Дечак са кофером“, аутора Мајка Кеније је прича о дванаестогодишњем дечаку који је приморан да напусти свој дом и крене на дуго и опасно путовање ка бољем животу у „обећаној земљи“. У малом коферу, који носи са собом, налази се његово највеће богатство – приче које су му причали родитељи пре спавања. Уз помоћ тих прича и Крисје, девојчице коју на путу упознаје, Наз успева да се сретне са братом на сигурном, и исприча нову причу. Своју причу.

Поставком овог текста Мало позориште „Душко Радовић“ је по први пут представило домаћој публици дело једног од најзначајнијих савремених драмских писаца за децу и младе из Велике Британије.

Радња комада се одвија кроз нарацију дванаестогодишњег јунака који се зове Наз. Заједно са породицом он мора да напусти ратом захваћену домовину. Њихов циљ је да се домогну „обећаног града“ (Лондон) како би се тамо сусрели са Назовим старијим братом и започели бољи живот. Убрзо схватају да немају довољно новца како би сви заједно кренули на тако дуго путовање. Због тога родитељи доносе одлуку да главног јунака пошаљу самог у ову опасну авантуру, како би бар он био на „сигурном“ тлу.

Наз са собом, поред малог кофера, носи и приче које му је отац причао. Он замишља да је Синдбад морепловац, омиљени јунак из очевих прича, који пролази кроз пустиње, планине и мора.

Ученици одељења 5/4 и 7/6 су са својим разредним старешинама, наставницама српског језика, Јеленом Пакашки Ђурђевић и Тамаром Станојевић, ишли у позориште „Душко Радовић“. У петак, 30. септембра 2022. године, у оквиру 23. БИТЕФА, који је реализован под слоганом „Ми јунаци рода свог“, ђаци наше школе су имали прилике да уживају у овој несвакидашњој представи о дечаку Назу који је био приморан да напусти свој дом. Ђаци су били одушевљени глумачким трансформацијама младих глумаца који су играли више улога у току представе. Саосећали су се са Назом и схватили поруку представе - да живот не чине само лепе ствари и да се снага да савладамо препреке и тешка времена, налази у нама самима.

ЧАС ЛЕКТИРЕ У НАШОЈ ШКОЛИ

Да час лектире не мора бити само ђачка обавеза, већ и право уживање, уверили смо се у одељењу 6/3 у коме је новембра месеца прошле године, наставница српског Јелена Пакашки Ђурђев, имала угледни час. Тема је била лектира **ОРЛОВИ РАНО ЛЕТЕ**, Бранка Ћопића. Мотивација наставници да организује овакав час, било је сазнање да ученици често домаћу лектуру доживљавају као досадну, оптерећујућу, стресну обавезу која им ствара одбојност. Зато је одељење 6/3 овој лектури приступило на креативнији начин.

Ђаци су благовремено добили истраживачке задатке, не би ли што боље доживели овај роман. Подељени су у пет група. Прва група, ЦРТАЧИ, имали су задатак да илуструју роман. Направили су репрезентативан плакат који асоцира на садржај романа. Затим, нацртали су стрип на хамеру. Представили су слику из романа која је њима најзанимљивија. Нацртали су и мапу шуме-Прокиног гаја и логора Тепсија на основу података из романа.

Друга група ђака, ФИЛМОФИЛИ, имали су нимало лак задатак, да сниме филм у трајању од пет минута у коме су изнели своје утиске о роману, мисли које је у њима покренуо овај роман, поделили су шта је то што их је насмејало, али и растужило.

Група ЦИПЕЛИЋИ је накратко била у „кожи“ књижевних јунака. Потрудили су се да открију како јунаци размишљају, шта осећају, шта мотивише њихова дела. Причали су у првом лицу једнине, а остатак одељења је погађао који лик је у питању: Лазар Мачак, Јованче, Стриц, Вања Широки, Ник Ђулибрк, Николица с приколицом.

Најоригиналнија је била четврта група ТОРБАРИ. Имали су задатак да спреме платнену торбу и у њу ставе предмете који треба да асоцирају на свет романа. Свега је ту било, од паприке, конопца, праћке, шешира итд.

Група ЛИТЕРАТЕ је бирала по једног јунака о којем пише дневник. Замишљен је као исповест јунака у првом лицу (шта му се десило, како се други односе према њему, како се понаша, шта ради). Дневници су били врло надахнути и креативни.

Одељење 6/3 на Сајму књига са својом наставницом српског Јеленом Пакашки Ђурђев

САЈАМ КЊИГА

После две године паузе узроковане ковидом, посетиоци су похрлили на 65. Међународни београдски сајам књига. Сајам је одржан у периоду од 23. до 30. октобра 2022. године, под симболичним слоганом **ПОВРАТАК НАПИСАНИХ**. На сајму се представило 416 излагача, домаћих и иностраних. Поводом сајма и придружујући се обележавању великог јубилеја сајма (85 година од почетка рада), Пошта Србије је у сарадњи са Београдским сајмом издала поштанску марку и промовисала је на свом штанду у арени хале 1.

Први дан Сајма протекао је у ишчекивању и нестрпљењу излагача и посетилаца. Систем за електронско мерење посете је по затварању капије тога дана, показао невероватан број посетилаца. Најбољи српски тенисер, Новак Ђоковић, својим присуством на Сајму је привукао пажњу великог броја посетилаца. Он је заједно са министром просвете обишао штанд Министарства просвете, науке и технолошког развоја.

Школски дан, који се традиционално, по правилу, организује четвртком током сајма књига, и ове године је окупио школарце, студенте, наставнике и професоре. Свечано га је отворио Милан Пашић, помоћник министра.

Ученици наше школе нису пропустили да у четвртак, 27.10.2022. године посете 65. Међународни сајам књига.

Ученици одељења 6/3 запутили су се на овај празник књиге, заједно са својом наставницом српског језика Јеленом Пакашки Ђурђевић и наставницом српског Бојаном Пришуњак. Добили су бесплатне карте од издавачке куће Службени гласник, на чијем су штанду присуствовали промоцији књиге Јелене Вукић **МИЛАН, ВЕСНА И ЈЕДНА КУЋА ТЕСНА**. Домаћини су се потрудили да се ђаци и наставници осећају пријатно, те су нас на свом штанду најпре послужили јабукама. Упознали смо ауторку која је родом из Црне Горе, и која је постављала загонетне задатке на које су ученици давали досетљиве одговоре. Уследиле су и вредне награде – дуксеви, хемијске, књиге, слаткиши, свеске, блокчићи итд. Пуних руку, са одушевљењем на лицу, након посете штанду Службеног гласника, наставили смо обилазак других излагача. У највећој хали посетили смо штандове Едуке, Креативног центра, Вулкана...Био је то незабораван дан за ученике, али и за наставнике.

УЧИТЕЉСКИ КУТАК

Ученици одељења IV/3 (учитељица Јелена Михајловић -Андрић) били су гости вртића „Лабудић“ где су одржали јавни час музике и били у улози предавача. Заједно са најмлађим другарима, разговарали су о томе како настаје звук, које врсте музичких инструмената познају, које песме воле да певају, а затим и представили своје инструменте, делове истих, начин на који производе мелодију. На крају су одсвирали неке од својих омиљених песама, заједно су музицирали на ритмичким инструментима, а најмлађи су имали могућност и да направе сопствену чаролију звука. Браво за мале и велике музичаре!

ОДЕЉЕЊЕ IV/3 У
ПОСЕТИ
ПРЕДШКОЛСКОЈ
УСТАНОВИ
„ЛАБУДИЋ“

У оквиру пројектне наставе, одељење IV/3 (учитељица Јелена Михајловић - Андрић) реализовало је пројекат „Од крпице до позоришне луткице“ у оквиру којег су ученици, кроз корелацију активности из српског језика (где су научили како да напишу драмски текст), преко ликовне културе (где су осмислили сценографију и лутке за представу) и музичке културе (где су селектовали одговарајућу музику за представу), кроз тимски рад, потпуно самостално, и веома успешно, осмислили праве луткарске представе у чијој су изведби, на крају, сви уживали. На сцену је испливала креативност, смисао за хумор, другарство, тимски дух, несебична помоћ и радост стварања!

ПРОЈЕКТНА
НАСТАВА „ОД
КРПИЦЕ ДО
ПОЗОРИШНЕ
ЛУТКИЦЕ“

У среду, 19.10.2022. одељење IV/3 је са својом учитељицом Јеленом Михајловић-Андрић било гост Научног центра за промоцију науке где су реализовали едукативну радионицу "Научно коришћење мобилног телефона". По принципу „escape room-а”, деца су по групама решавала различите задатке из области природних наука (биологије, физике, ботанике), али и програмирања и мерења звука, користећи своје мобилне телефоне да прочитају QR кодове и реше загонетке. Ово је било једно ново и лепо искуство које ће сигурно поновити! Они свима препоручују да посете овај центар и на другачији и занимљив начин истражују појаве и свет око себе!

Спремање зимнице је лепа традиција и припрема за дугу зиму која предстоји. Ученици I/2 (учитељица Десанка Трнинић) су, уз помоћ мама, тата и бака, донели богату трпезу за зимницу, домаће сокове, воће, колаче и погачу. Са радошћу су разговарали на часовима, учили, служили се, гостили и дочекивали госте, срећни и расположени. Права, укусна јесења чаролија!

Пчелице из II/6 су са својом учитељицом Сандром Бајић имале праву авантуру. Обучени у тоге, отпутовали су у древни Пчелицијус и учили о римским бројевима, а кроз интердисциплинарни приступ, учећи о важним чињеницама живота у Риму усвајали појам потврдних и одричних реченица. Учење је забавније из игру, па су Пчелице имале задатак да обуку римског војника и да гладијатора кроз лавиринт одведу до Колосеума.

Пчелице из II/6 су са својом учитељицом Сандром Бајић кроз тематски организован дан обележиле Светски дан јабука. У интеграцији и корелацији различитих наставних предмета, ученици су решавали математичке задатке, писали своје прве песме и научили различите занимљиве чињенице о јабукама, бојили, сецкали, решавали лавиринте, јели јабуке за ужину, а на крају, за успешно урађене задатке, засладили се, ничим другим, него питом од јабука .

ШТА ДЕТЕТУ ТРЕБА ДА РАСТЕ ДО НЕБА?

Дечја недеља која се обележава у септембру, овога пута под слоганом ШТА ДЕТЕТУ ТРЕБА ДА РАСТЕ ДО НЕБА, упослила је наше ученике млађих разреда и њихове учитеље. Са радошћу и ентузијазмом, ђаци су учествовали у многобројним активностима које су осмислиле њихове учитељице. Једна од активности, била је и осликавање бетона у дворишту школе кредама, на задату тему.

ЦРТАЊЕ НА БЕТОНУ
ИСПРЕД ШКОЛЕ

Ученици I/7 (учитељица Јасмина Шанта), II/2, (учитељица Слађана Сјеран), II/3 (учитељица Јелена Русић), II/4 (учитељица Исидора Ајаш), II/7 (учитељица Маријана Митрашиновић), III/2 (учитељица Мина Јевтић), III/4 (учитељица Јасмина Илић), III/5 (учитељица Биљана Јеленић), III/6 (учитељица Исидора Урошевић) и IV/5 (учитељица Весна Лазаревић), играли су се, учили и забављали у оквиру радионице „Прављење играчака од природних материјала“, у оквиру обележавања Дечије недеље.

ПРАВЉЕЊЕ
ИГРАЧАКА ОД
ПРИРОДНИХ
МАТЕРИЈАЛА

Ученици IV/2 (учитељица Драгана Чоловић) и IV/3 (учитељица Јелена Михајловић-Андрић) су, у оквиру обележавања Дечије недеље, организовали полигон спретности јер деци спортских активности треба, да расту до неба!

И ученици нижих разреда у Кнежевцу обележили су Дечју недељу пригодним спортско-забавним активностима.

У оквиру обележавања Дечије недеље, ученици IV/3 (учитељица Јелена Михајловић -Андрић) су направили коверте у које су једни другима током целе недеље убацивали писамца, цртеже, упућене лепе мисли, које су, на крају недеље, радосно и са великим нестрпљењем читали, јер пажња је оно што детету треба да расте до неба.

Одељење I/2 (учитељица Десанка Трнинић), обележило је Дечију недељу цртањем на плочнику, затим су имали задатак да нацртају цртеж и поклоне га другу и на крају су израђивали предмете и играчке од природних материјала.

Учитељице из наше школе на Лабудовом брду су желеле да дају свој креативни допринос у обележавању Дечје недеље и обрадују своје ђаке исцртавајући полигон спретности и школицу у школском дворишту.

Последњег дана обележавања Дечије недеље, ученици I, II, III и IV разреда наше школе имали су музичку радионицу у којој су се опробали у „Limbo dance“, „Ђуски на чуч“, „Музичким столицама“ и „Плесним балонима“.

ИЗЛЕТИ УЧЕНИКА СТАРИЈИХ РАЗРЕДА

Ученици петог разреда су у четвртак, 29. септембра 2022. године ишли на полудневни излет у специјални резерват – **ЗАСАВИЦУ**. Имали су прилику да послушају предавање о овом резервату који је под заштитом државе. Специјалан резерват природе Засавица је природни резерват стављен под заштиту државе 1977. године као природно добро прве категорије од изузетног значаја. Резерват се простире у северној Мачви на територијама општина Сремска Митровица и Богатић.

Станиште је више стотина птица, животиња и риба. У овом резервату обитава риба умбра, а од 2004. године и породице даброва, који су уништени пре око стотинак година у целој држави. 2005. године Природњачки музеј из Минхена даровао је 16 породица даброва који су се добро прилагодили у новој средини – неке породице већ су добиле принове, а све су већ изградиле сопствени дом – на води и под водом – у који у просеку уграђују 25-30 m³ дрва. На Засавици је изграђен објекат за посетиоце – са више лежајева, а откако се дабар вратио одржавају се кампови природњака из Србије и више земаља Европе.

Ученици шестог разреда су са својим одељенским старешинама провели занимљив дан у еколошкој оази, на **МАЛОМ ДУНАВУ**. Посетили су акваријум са дунавским врстама рибе, зоолошки врт, насеље праисторијских рибара, пловили су чамцем „Малим Дунавом“.

На дванаест километара од центра Београда, налази се „Мали Дунав“ у Винчи. Туристичко, огледно добро Пољопривредног факултета у Земуну отворило је капије за посетиоце, а пре свега за децу. Из чистог ентузијазма, без новчане надокнаде, о комплексу брину студенти, докторанти и професори Пољопривредног факултета у Земуну. Ту је ботаничка башта са воденим биљем, језеро Мала Венеција по којем се може пловити, оаза корњача, акваријум са 40 врста риба. У Зоо-врту водених птица налазе се две стотине јединки, утва златокрила, бели и црни лабуд, мандаринке каролинке, колбен патке. Обилазак Малог Дунава за децу траје три сата. Посебно воле возњу чамцима и пецање на језеру. Сазнајемо да су врло знатижељни, а природу најмање познају деца из престонице.

Најатрактивнији део комплекса је насеље праисторијског рибара са десетак кућица. Све почиње пре 45.000 година, када је хомосапијенс спас од хладноће пронашао у пећинама чије је зидове загревала дунавска вода. Ту су кућице из Лепенског вира, када имамо прве трагове вајарских дела, следи Старчевачка култура и коначно савршенство Винчанске културе.

У петак, 30. септембра, ученици седмог и осмог разреда, посетили су манастир Фенек, Бојчинску шуму и Наутичко село Бисер. У Бојчинској шуми су искористили време да се шетају, играју, па чак и прославе један рођендан. На крају дана, уживали су у Наутичком селу поред Саве које обилује спортским теренима, уређеним парковима и дугачком стазом за шетњу.

Манастир се налази у близини Јакова, 25 км од Београда, некада општина Земун а сада Сурчин. Иако географски не припада Фрушкој Гори постоји велика историјска повезаност са фрушкогорским манастирима. Манастирска црква посвећена је светој мученици Параскеви. Према народном предању, манастир је саграђан у другој половини 15. Века, а основали су га Стефан и Ангелина Бранковић. Први писани запис о манастиру налази се у минијеу јеромонаха Захарија из 1563. За разлику од фрушкогорских манастира, Фенек је остао под турском влашћу све до 1717. Записи из 18. века сведоче о томе да је стара манастирска црква била подигнута у другој половини 15. века у духу српске средњовековне архитектуре. Нова црква подигнута је у периоду 1793-1797. и освештана је за време игумана Викентија Ракића који је написао историју манастира. Манастирска капела посвећена св. Петки, сазирана је 1800. на месту старе, над бунаром за који се верује да га је саградила мати Ангелина Бранковић. За ову воду се у народу веровало да има чудотворна лековита дејства.

Крајем 18. и почетком 19. века, манастир Фенек је био у центру неколико историјских догађаја. У њему су се 1788. састали кнез Алекса Ненадовић и аустријски цар Јосиф II. После пропасти Првог српског устанка 1813. у њему су месец дана боравили вожд Карађорђе и његов син Алекса, о чему постоји и спомен плоча. Такође, том приликом све до 1815. године, овде су боравили студенички монаси заједно са моштима св. краља Стефана Првовенчаног (у монаштву Симона). Ту је био и један Карађорђев сусрет са протом Матејом.

НОВОГОДИШЊА ЖУРКА

За ученике наше школе организована је новогодишња журка. Ученици 7. и 8. разреда су уживали у дружењу и музици 20. децембра 2022. године, док су петаци и шестаци на журку ишли дан касније. Журка је организована у дискотеци Мој гарден центар где су се ученици упутили у вечерњим сатима заједно са својим разредним старешинама. Уживали су са својим вршњацима, искрено се веселили, плесали, певали и радовали. Организатор је обезбедио сендвиче и сокове за ђаке, а, такође, и вечеру за наставнике. Музика је била углавном по избору ученика, али под будним оком (ухом) наставника. Од реповања, модерног звука, рокенрола, па до балада, плеса и кола - све се то могло чути и видети на новогодишњој журки.

Атмосфера са новогодишње журке

УЧИТЕ ЗА ЖИВОТ, А НЕ ЗА ОЦЕНУ!

Хемија се јавила као потреба људи да сазнају више о својствима материјала, односно супстанци, њиховој грађи и променама, да би те материјале могли да користе у свакодневном животу. Како ученици реагују на овај предмет и да ли им је хемија занимљива, питали смо наставницу хемије Љубицу Пршић.

„У просвети радим пуних четрдесет година, а у Основној школи „14. октобар“ непуних тридесет година. За све ове године рада у школи, трудила сам се да памтим само оно што је лепо, што носи овај позив, док сам мање лепе ствари заборављала.“

„Оно што је лепо у овом позиву јесте да се увек нешто дешава, да је свако дете другачије и специфично на свој начин, а нама је у раду са њима потребно велико стрпљење. Бројне генерације ђака сам извела, међу њима има пуно успешних младих људи чијој деци сада предајем. Ђаци ми често кажу да сам предавала нечијем тати или мами, стрицу, тетки итд, а ја у шали одговарам да је добро да нисам предавала њиховим бабама и деама. Морам признати да сусрет са мојим ђацима који углавном мене препознају, а ја њих не, буде увек емотиван и дирљив.“

ОШ „14.октобар“, школска 2006/2007,
наставница Љубица Пршић са својим одељењем

„Као разредни старешина, извела сам бројна одељења, јер сам често мењала труднице, породиље и колеге које су одлазиле у пензију. Ако бих требала да издвојим неко одељење, то је сигурно генерација деце рођене 2000. године, то је уједно и моја последња генерација. Имала сам срећу да сам увек добро сарађивала са родитељима деце, јер се они у то време нису много мешали у рад школе, нису нас пријављивали за сваку ситницу, као што то чине данас.“

Матуранти , школска 2014/2015. година

„Што се тиче хемије, могу рећи да деца и воле и не воле овај предмет. Али већина прихвата рад, знајући да им је потребно знање у даљем школовању. За учење хемије, потребно је да деца логиком размишљања усвоје и разумеју оно што уче. Проблем је у томе што они углавном површно разумеју оно што уче, учећи само за оцену, а не ради стицања знања.“

„У просвети се много тога променило –рекла бих на боље: то што деца могу доћи до разних сазнања, информација и свега онога што их кроз предмет интересује, на разним сајтовима; тако да не морамо ми то да им припремамо, копирамо из разних књига и слично. А нагоре се променило то што их све мање интересује било шта (част изузетима којих је све мање).“

„Савет младим генерацијама колега јесте стрпљење у раду и да памте само оно лепо што носи ово наше занимање, а то је, свакако, младост око нас. Када бих поново бирала занимање, сигурно бих изабрала просвету.“

ФИЛМОВИЗИЈА

Филм **ЕЛВИС** је први пут приказан 23. јуна 2022. године. Редитељ филма је Баз Лурман. Главни глумци су: Аустин Батлер (Елвис Пресли), Том Хенкс (Пуковник, Том Паркер), Оливија Дејонг (Присила Пресли).

Радња филма показује: тежак, чудан и тужан живот краља рокенрола Елвиса Преслија. Од дечака из сиромашне породице у Тупелу која се сели у Мемфис за бољим животом, до упознавања са његовим безобразним и похлепним менаџером Пуковником и његових мисли да ће бити заборављен од свих, и од своје жене која га оставља због лекова, због којих касније умире.

Свака препорука за филм. Одабир глумаца је одличан. Филм је за мене толико добар да сам га гледала шест пута, и свих шест пута ме је довео до суза. Једина замерка је што нису показали више о Елвисовом детињству и периоду када је био у војсци. Постоје неки детаљи који се нису спомињали у филму. На пример, после венчања са његовом женом Присилом они су отишли у насеље Виста Лас Палмас у Палм Спрингсу где су провели три недеље. (Присила ће касније причати да је то најбољи провод који је она доживела у њиховом браку); затим, да је био додељен другој оклопној дивизији и јединици под називом „Пакао на точковима“. У сваком случају, ово су неки детаљи који су мени запали за око да нису додати, али већи део живота је стављен у филм.

Моје мишљење је да је Аустин (главни глумац) изнео фантастичну улогу, и свима нама показао ко је заправо био Елвис Пресли. Аустин је спремао улогу неколико месеци пре почетка снимања филма, радио је на свом гласу да би био што дубљи као Елвисов. Плешући, певајући као Елвис- то га је заиста променило. Аустин још не може да се одрекне дубљег гласа. У неким моментима му се деси да само „упадне“ у Елвисов нагласак, чини се да је то нешто што не може да контролише. У том тренутку испитује људе: „Је ли ово моји прави глас?“

Највише ми се свидело то што су последњих десет година живота приказали у најситније детаље из „Elvis 68 comeback special“ где пева једну од мојих омиљених песама „If I can dream“ коју је посветио Мартину Лутеру Кингу (свештеник и борац за људска права) који је убијен тог априла.

Најмање што су за отприлике пет минута показали је његово детињство (у књизи „Бити Елвис“ од Реја Конолија има детаљно описан почетак његовог живота).

Осмог јануара 1935.године једна млада жена у малој кући у Тупелу родила је близанце. Прво дете је било мртворођено, а друго после тешких мука у болници. Дете добија име Елвис Арон Пресли. Целог живота Елвис се неће ослободити осећаја кривице што је он тај који је преживео. Верон, његов отац због фалсификовања чека од 8000 долара иде у затвор на осам месеци, тај период је био тежак за Гледиш (његову мајку) и Елвиса. Пре средње школе, породица се сели у Мемфис за бољим животом. У његовој средњој школи („L.C. Humes“), није имао баш пуно пријатеља, био је уплашен и повучен. Велики преокрет се дешава са шеснаест година. Почео је да користи: гел за косу, пушта зулуфе и носи широке панталоне (који су носили људи тамније расе, тај стил се сматрао неприкладним за светлију расу). У Мемфису започиње своју каријеру у продукцији „Sun“, упознаје Марион која показује његов таленат Сему Филипсу (оснивачу продукције). Сем одлучује да оснује бенд по имену „The Blue Moon Boys“. Уз гитаристу Скотија Мура и басисту Била Блека, Елвис креће на јавне наступе по малим градовима и упознаје свог новог менаџера Тома Паркера (Пуковника). Пуковник му обећава славу и велику суму новца. Та понуда намами Елвиса, који оставља Сема и почиње да ради за Паркера. Због тога што је Елвис био малолетан, његови родитељи потписују споразум.

Гледиш није желела да јој дете иде по градовима Америке, али на наговор Елвиса и Пуковника она пристаје. „Тај Пуковник...он је сам ђаво!“ је реченица коју је Гледиш понављала Елвису, на крају је била у праву. Елвис се сусретао са великим проблемима. На једном наступу опустиши се уз песму „That’s all right“ почео је да плеше „непримерено“ вртећи ногама, главом. Како су говориле новине тад као да је користио неке супстанце. Због тих „непримерених“ покрета мора да бира да ли иде у војску или затвор. Бира војску и иде две године у Немачку. Тамо упознаје своју девојку (касније и жену) Присилу. Гледиш је пила пуно алкохола, када је отишао у војску. Бринула се за њега, од бриге, стреса и велике количине алкохола умире 14. августа 1958. године. Елвиса је то сломило, мајка му је била најбољи друг и увек ту за њега. Након војске, Елвис иде у Холивуд да снима филмове. Укупно је снимио 31 филм, од којих су најпознатији: „Blue Hawaii“, „Jailhouse Rock“, „KingCreole“, „Flaming Star“, „Love me Tender“, „Viva Las Vegas“ и још многи други. Присила и Елвис су се венчали у мају 1967. године.

Елвисова музика излази из моде, али долази нови продуцент компаније RCA (са којом је потписао када је направио уговор са Пуковником). Филип Царвс (продуцент) му саветује да пева: кантри, рокенрол и госпел да би вратио популарност. Неке од песама су биле успешне, а једна од госпел песама му је донела и „Grammy“ награду (укупно их је скупио 3). Изненада га зову да учествује у једној зимској телевизијској емисији где ће главна звезда бити он. Режиер Стив Бајнер је рекао Елвису да на дан пред приказивање прошета улицама. Нико га није примећивао. Није могао то да поднесе, када се шоу емитовао дао је све од себе. Трећег децембра достигао је гледаност од 72%, Елвис повраћа своју славу крајем децембра. Присли се вратио са својом десетомесечном ћерком (Лисом Мари). Почетком следеће године, почео је да ради на новом албуму. Убрзо избацује један од најбољих синглова, „Suspicious Mind“. Сингл се пење на 1. место топ листе, што се Елвису није десило у последњих 6 година. Паркер и Елвис одлучују поново да освајају Лас Вегас. Концерти у Вегасу били су најуспешнији у његовој каријери. Осим музичких успеха, био је срећан што га је у јануару 1971. Омладинска привредна комора изабрала га је међу 10 најутицајнијих младих људи.

Елвисов спектакуларни повратак и јавна признања обележили су ове славне године. Ипак, ово није потрајало. Припремао се крај његове каријере. У јануару 1972, Елвис слави 37. рођендан и Присила га напушта. Присила га је годину дана раније преварила, узела њихову ћерку и нестала. Елвис је био сломљен па је почео да узима лекове. Његово лоше здравље, стрес, дрога и несрећа му доносе вишак килограма. Постао је депресиван, није био више срећан због повратка на сцену. Пуковник одлучује да Елвис пева у првом великом сателитском телевизијском преносу. Помислио је да је то, коначно нешто вредно. Неко време није узимао лекове, па је изгубио у тежини. „Aloha from Hawaii“, емитован је 14. јануара 1973. године, доживео је велики успех. Скоро педесет милиона људи у 36 земаља гледало је емисију да би видели Елвиса. „Више ми се ништа не свиђа“, рекао је четрдесетогодишњи Елвис 1975. Због лошег здравља морао је да отказује наступе, а када је наступао глас му није звучало моћно. До тада нико није успевао да га одвикне од лекова, па ни Линда Томпсон (његова нова девојка). Касније оставља Елвиса у новембру 1976. године. На њено место долази двадесетогодишња Џинџер Олден. Присли 16. августа 1977. године отказује турнеју која је требала почети следећег дана. Целу ноћ је играо игре са Џинџер и још једним паром, остаје будан до осам ујутро. Џинџер леже у кревет. Отишао је у купатило око 8 сати. Његово тело је лежало потрбушке (на стомаку), на средини купатила. Око пола три поподне, Џинџер устаје и одлази у купатило питајући се где је Елвис. Покуцала је на врата, није било одговора. Она благо отвара врата. Ненси Рукс (собарица) одмарајући, јавља се на интерфон, била је Џинџер, успаниченим тоном рекла је да нешто није у реду са Елвисом.

Смрт је објавио представник болнице. Елвис умире у својој 42. години, наслов на првој страни листа „Memfis pres simitar“ брилијанто је објаснио: „Крај усамљеничког живота у булевару Елвиса Преслија“.

АНЂЕЛА НЕШИЋ 7/2

ФОТО МОТО

Природа је одувек била инспирација песницима, сликарима, композиторима. Овога пута, наши ученици су били инспирисани да својим телефоном забележе нестварне тренутке природних лепота Србије. Погледајте да ли су у томе и успели.

ЈАНА САВИЋ 5/6

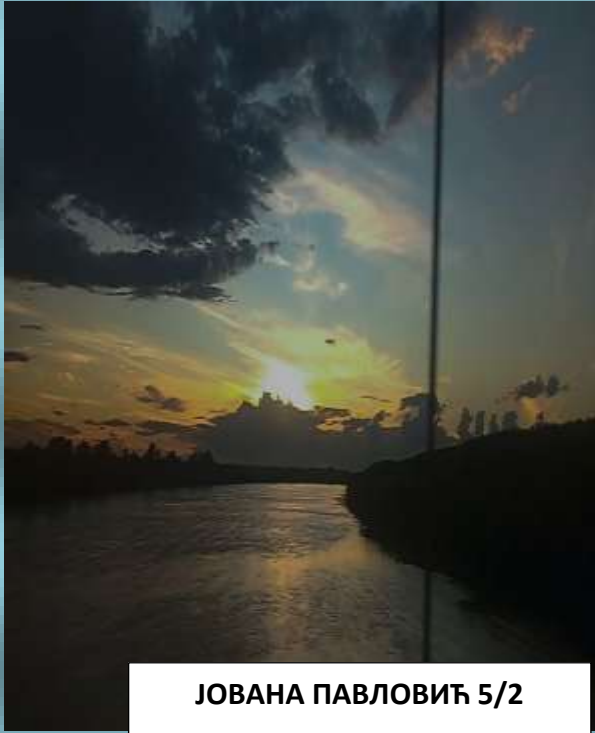
ЈАНА САВИЋ 5/6

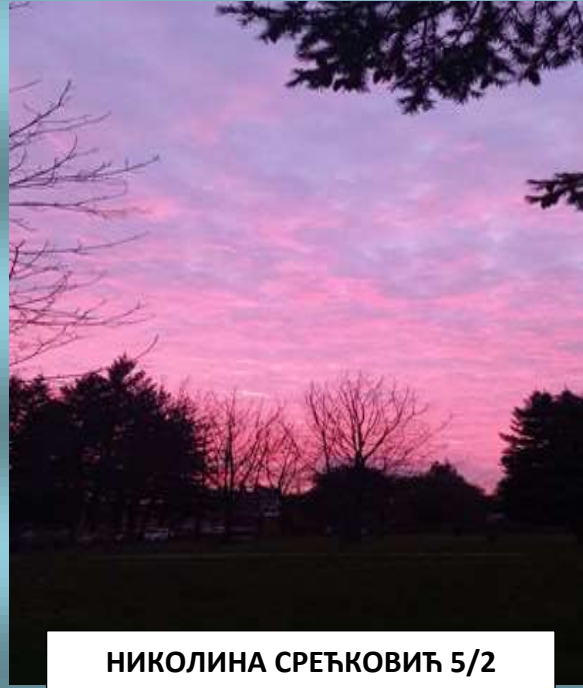
ЛУКА РАШЕТА 5/2

ЛУКА РАШЕТА 5/2

ЈОВАНА ПАВЛОВИЋ 5/2

НИКОЛИНА СРЕЋКОВИЋ 5/2

ЈАНА КАЛИЧАНИН 5/6

ИНА СТОЈКОВИЋ 5/2

ЈЕЗИЧКА МЕТЛА

ПРАВОПИС ИЛИ ОРТОГРАФИЈА, СКУП ЈЕ ОПШТИХ ВАЖЕЋИХ ПРАВИЛА ПИСАЊА НЕКОГ ЈЕЗИКА. РАЗЛИКУЈУ СЕ ДВЕ ВРСТЕ ПРАВОПИСА: **ФОНОЛОШКИ** (ПИШИ КАО ШТО ГОВОРИШ) КОЈИ ВАЖЕ ЗА СРПСКИ, БУГАРСКИ, ФИНСКИ, ИТАЛИЈАНСКИ, РУСКИ, ШПАНСКИ ЈЕЗИК ИТД, И **МОРФОНОЛОШКИ** (НПР. ЕНГЛЕСКИ ЈЕЗИК).

НЕПРАВИЛНО	ПРАВИЛНО
СРЕЋНИ ТРЕНУТЦИ	СРЕЋНИ ТРЕНУЦИ
ИЗЕНАДНОЈ ГРЕШКИ	ИЗЕНАДНОЈ ГРЕШЦИ
ЖИВИМ У РАШКОЈ.	ЖИВИМ У РАШКИ.
НЕ ИЗВОДЉИВО	НЕИЗВОДЉИВО
МИ БИ ДОШЛИ СУТРА.	МИ БИСМО ДОШЛИ СУТРА.
РОЂЕН ЈЕ 04.05.1998.	РОЂЕН ЈЕ 4.5.1998.
ЧЕСТО ВОЗИМ БИЦИКЛО.	ЧЕСТО ВОЗИМ БИЦИКЛ.
ИСТОРИСКА ЧИТАНКА	ИСТОРИЈСКА ЧИТАНКА
ВОЛОВИ ВУЧУ ПЛУГ.	ВОЛОВИ ВУКУ ПЛУГ.
УХ ШТО ЈЕ ХЛАДНО!	УХ, ШТО ЈЕ ХЛАДНО!

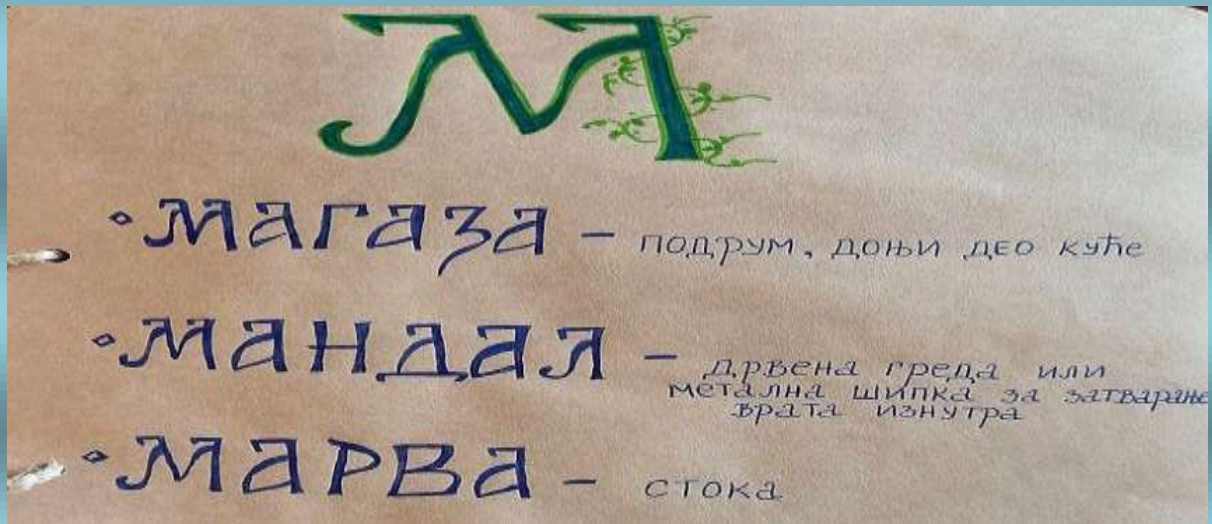

ПА ДОБРО, БРЕ!

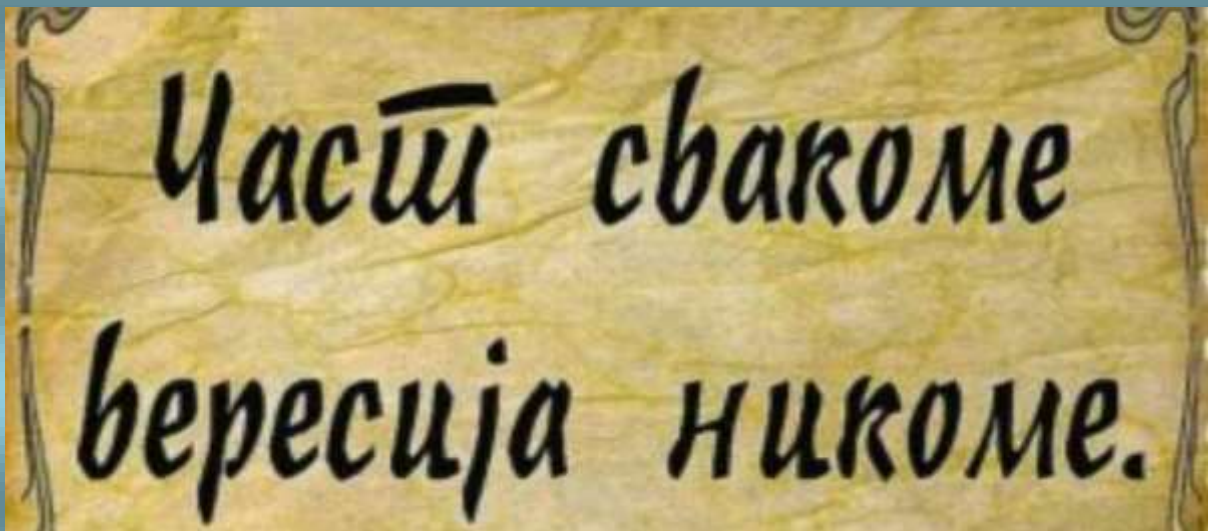
Да нема турског језика, ми Срби не бисмо могли ни на спавање да одемо. „ЈАСТУК“, „ЧАРШАВ“, „ЋЕБЕ“, „ЈОРГАН“... Уместо ових турских речи одавно смо заборавили на **узглавље, простирку, биљац и одејало**, како су те ствари називали наши преци пре више векова. Уместо турских „ЧАРАПА“, наши стари су носили **поношке**, на ногама су уместо турских „ПАПУЧА“ имали **назувке**, уместо „ДУГМЕТОМ“ закопчавали су се **пуцетом**, а „КАИШ“ је био **опасач** или **ремен**. Одећу нису „БОЈИЛИ“, него су је **шарали**. Брисали су се, уместо „ПЕШКИРОМ“, **отирачем** или **убрусом**. Уместо „МАКАЗАМА“ секли су **ножицама**, а уместо „БУДАЛЕ“, епитет за таквог човека био је **сумасишавши**. Уместо на „ЧЕСМУ“ или на „БУНАР“, по воду се ишло на **извор** или **зденац** (кладенац, студенац).

Срећом, неке речи смо ипак променили, па су турска „АВЛИЈА“, „ПЕНЦЕР“, „ТАРАБА“ И „ОЦАК“ поново постале **двориште, прозор, ограда и димњак**, (али „КАПИЈА“ је остала), „СОКАК“ је **улица**, „БУВЕГИЈА“ је поново **младожења**, а „ЧАКШИРЕ“ су сада **панталоне**...

Али, изгледа да ће заувек у српском гастрономском речнику остати турске речи: „БУРЕК“, „ЂУВЕЧ“, „САРМА“, „ЋУФТЕ“, „ЛЕКМЕЗ“, „ПИТА“, „ПИЛАВ“, „ПИХТИЈЕ“, „СУТЛИЈАШ“, „ГУРАБИЈА“, „ШЕЋЕР“, „КАЈМАК“, „ЈОГУРТ“, „БОРАНИЈА“, „КАЈСИЈА“, „БАДЕМ“, „БОСТАН“, „РАТЛУК“... Без Турака не бисмо имали ни „БЕЋАРЕ“, ни „ЛОЛЕ“, ни „ОРТАКЕ“, ни „КОМШИЈЕ“ и „КОМШИЛУК“, не бисмо ишли у „ПАЗАР“, не бисмо били „ЋОРАВИ“, не бисмо правили „ГАЛАМУ“ и изазивали „КАВГУ“, а не бисмо ни у „БАШТИ“ мирисали „ЈОРГОВАН“... Па добро, бре, није ли доста...? Е, да, и не бисмо говорили **БРЕ!**

НАТАША ЖИВАНОВИЋ

(преузето са сајта *Бескрајна Србија*)

МАКСИМОВ ПИСМЕНИ ЗАДАТАК

Ученик **Максим Драгићевић**, (ментор **Тамара Станојевић**, наставница српског), имао је за писмени задатак тему **ПРИЧАЛИ СУ МИ РОДИТЕЉИ**. На радост и изненађење његове наставнице, његов рад је објављен на завичајном порталу Пребиловци-село, на интернету. Максимов писмени задатак објављујемо на страницама нашег часописа.

Прошлост, историја породице. То су приче које се преносе са колена на колена. Наше баке и деке су причале нашим родитељима, наши родитељи нама, а ми ћемо сутрадан својим потомцима.

Док сам био млађи, родитељи су ми такође причали о мојим прецима, али се то више заснивало на томе ко су ми били чукундеде, прадеде и прабабе, међутим ове године се то мења. Овог лета, на путу на море, обишли смо Херцеговину и посетили мало село из којег је веома далеким пореклом моје презиме и породица. Пре путовања тата ми је причао о историји Драгићевића и како ћемо сестра и ја, као и он, сазнати много о својој историји, као и како смо завршили тамо где смо сада. Када смо стигли у Пребиловце, упознали смо се са доста људи. То је за мене било помало необично јер доста људи носи исто презиме као и ја, чак се испоставило да се породица код које смо одсели презива Драгићевић. Опет за мене један нови појам, никада нисам размишљао да коренима потичем из далека и да тамо негде имам родбину са којом делим крв. Ацо Драгићевић мени дође далеки деда стриц. Причао ми је о породици, о страдању и о геноциду који су Хрвати починили над Србима у том селу. Сутрадан смо обишли храм и присуствовали литургији. Када сам ушао унутра, видео сам зидове на којима су исписана имена и презимена страдалих становника. Био сам запрепашћен када сам видео зид на ком су исписани сви страдали Драгићевићи и тог тренутка сам схватио кроз шта је све прошла моја породица и мој народ. Вече пред полазак одрасли су седели у дворишту и разговарали. Тада је мој далеки деда стриц рекао једну мудру мисао. „Док је човек млад, жели да путује, а како стари има све већу жељу да се врати онде одакле потиче и да сазна где му је место“.

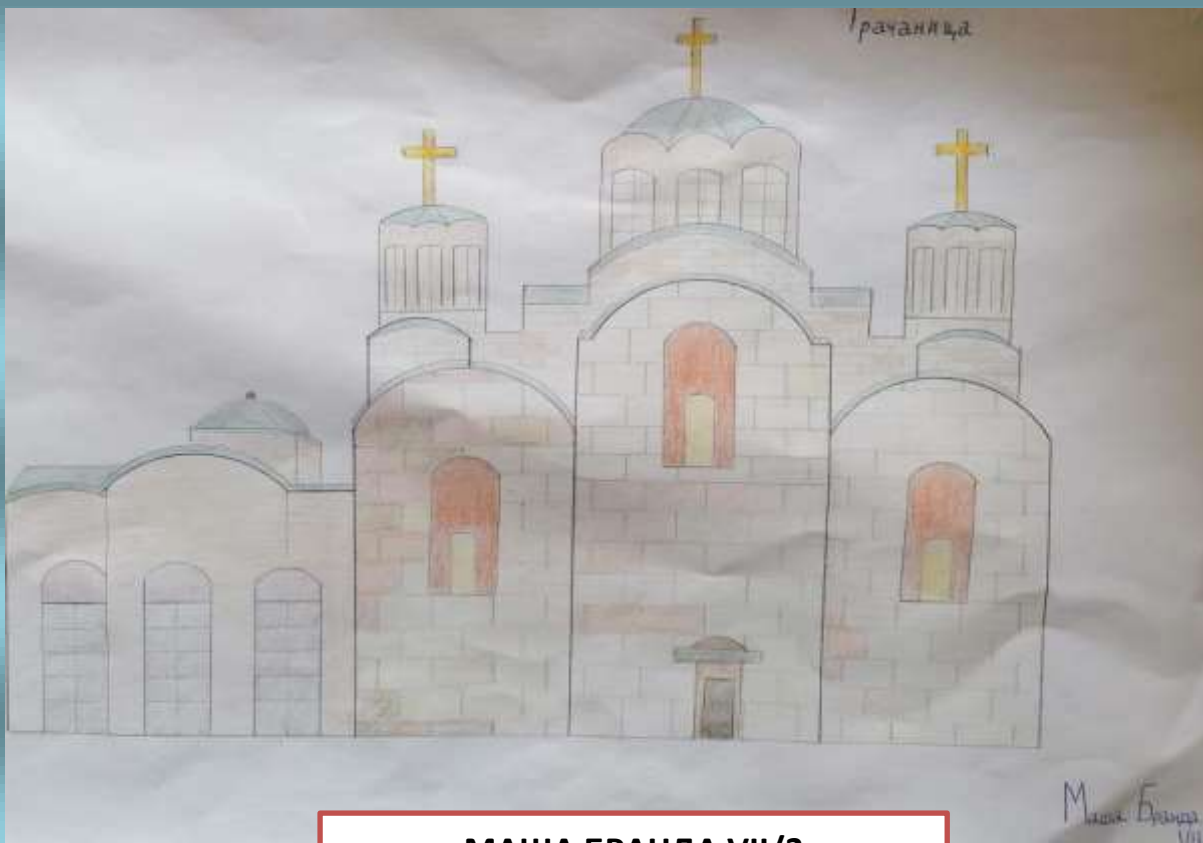
Дубоко сам се замислио и видео да је у праву. Било ми је веома жао, али истовремено и драго што сам сазано више о свом пореклу, о својој крви. Кад одрастем, радо ћу посећивати Пребиловце и причати приче својој деци о пореклу породице.

МАКСИМ ДРАГИЋЕВИЋ 8/3

ЛИКОВНИ КУТАК

СТАША БАНИЋЕВИЋ VII /3

МАША БРАНДА VII/3